

boro
radosavljević

SARAJEVSKE BIJELE PRICE

ŠESTA DEKANIJA
SMUČARSKOG
KLUBA
SARAJEVO

NAJSTARIJEG SMUČARSKOG KOLEKTIVA U
BOSNI I HERCEGOVINI

SARAJEVSKE BIJELE PRICE

“SESTA DECENIJA
SMUČARSKOG
KLUBA
SARAJEVO

NAJSTARIJEG SMUČARSKOG KOLEKTIVA U
BOSNI I HERCEGOVINI

„Na smučkama uživam u zemlji pod nogama, miluješ tlo, slijediš valovite pregame predjela, lagano klizeći po glatkom snijegu. A potrebna je nekakva genijalnost cijelog tijela, da uvijek pogodiš pravi položaj, podjela snage na mišice, naginjanje tijela čas ovamo, čas onamo, treba brzo odlučiti koji ćeš put izabrati – a u trenutku izbora: koliko li brzog rasuđivanja, hitrog razmišljanja, trenutne mudrosti!

A to razigravanje tvoje snage – to je ples, razigravanje mladosti, venje sokova bez erotičnih primisli, čisto i krepko kao snijeg, koji leži posvuda, kao zrak koji udišeš.“

Oton Župancić, 1909. godine

Mome Nedji
za prvo odličje
na plesnom SR BiH.
Jan. 20. 12. 1988 100

SADRŽAJ

U znaku pet krugova	5
Olimpijskim korakom	7
Jugoslovenske medalje	17
Reprezentativci	18
Škola smučanja	19
Štosaprijska nagrada	20
Objekti – Neumorni graditelji	22
Organizatori svjetskog nivoa	28
Biatlonci za ponos	29
Recept za uspjeh	32
Kolekcionari medalja	35
Galerija šampiona – Robert Brudar – Da je bilo strpljenja	39
Mladen Grujić – Nada jugoslovenskog biatlona	41
I u ratovanje na skijama	43
Sarajevo 1984	47
IN MEMORIAM – Oni su stvarali SSK	51
Sličice iz smučarske istorije: – Vijek na skijama	54
– Vruć hljeb sa Poljica	56
– „Breza“ do ponoći	56
– Šampion zbog halve	57
– Klupska forma	57
– Jedva živ	57
Svi predsjednici Kluba	59

U ZNAKU PET KRUGOVA

Šest decenija je jedan ljudski vijek. Šest decenija jednog sportskog kluba, pogotovo kad on čini klicu, pa potom mladicu i na kraju oslonac na koji su vremenom zidane (i ostvarene) olimpijske ambicije jedne planine, jednog grada, jedne republike i jedne države – to je već istorija. I to sjajna, sportska istorija za kakvom žude hiljade i hiljade sportskih kolektiva širom svijeta, i starijih i moćnijih, finansijski neuporedivo jačih od Smučarskog kluba Sarajevo, koji ove godine, s olimpijskom bakljom u izlogu, proslavlja šezdeset godina od osnivanja.

Prije pet godina, prilikom proslave 55. godišnjice Kluba, prikupljena je značajna građa, koja osvjetljava put od pionijskih koraka do 14. zimskih olimpijskih igara, i objavljena u knjizi „Tragom smučarske staze“. Ova knjižica samo je nastavak prethodne, u stvari, ovo je priča o pet proteklih godina Smučarskog kluba Sarajevo, priča o novim klupskim junacima, priča o „najboljim zimskim olimpijskim igrama u istoriji“, koje su se u međuvremenu desile u Sarajevu, priča obogaćena novim uspomnama i novim detaljima iz dalje smučarske istorije, do kojih smo u međuvremenu došli listajući prašnjave dokumente. Ovo je, na kraju, i nastavak izdavačke djelatnosti Smučarskog kluba Sarajevo, zahvaljujući kojoj su mnoge stvari od prije šezdeset ili pedeset godina vječno sačuvane od zaborava. Rekli bismo, na vrijeme i u posljednji čas, jer godine polako odnose prve junake „Sarajevskih bijelih priča“.

Boro Radosavljević
Sarajevo, 14. juna 1988.

OLIMPIJSKIM KORAKOM

Dvije tačke u porodici Sportskog društva Sarajevo nose olimpijski predznak. Fudbaleri ovo već petu godinu igraju na olimpijskom stadionu, a na drugoj strani cijeli jedan klub zaslužuje naziv „olimpijski“. Naravno, riječ je o Smučarskom klubu Sarajevo.

Smučarski klub ove godine slavi veliki jubilej. Šest decenija postojanja, a upravo tih šest decenija čine razvojni put bosanskohercegovačkog smučanja od prvog „zavoja lijevo“ ka 14. zivakim olimpijskim igrama i dalje. Sve te godine i decenije SK Sarajevo ili Sarajevski smučarski klub stajao je na čelu kolone koja je krčila put ka olimpijskim visinama, u početku sam, u ulazi pionira novog sporta, kasnije u društvu sa sve bogatijom porodicom smučarskih klubova, ali sve vrijeme kao predvođnik, sa najgibljivijim i najstručnijim kadrovima, najvrednijim organizatorima, najboljim takmičarima...

Klub je osnovan 1928. godine. Krenulo se s imenom Ski-klub Sarajevo. Prvi predsjednik bio je dr Branko Kaluderčić, poznati sarajevski advokat.

— Bio je to jedini isključivo smučarski klub u Bosni i Hercegovini, građanske orijentacije, bez nacionalističkih tendencija ili bilo kakvog okupljanja u tom pogledu. Bilo je i drugih klubova, ali djelatnost im je bila planinarsko-smučarska — pričao nam je o prvim godinama djelovanja nedavno preminuli akademik dr Aleksander Trumić, uz Vladu Hrištovića, Svetozara Kaluderčića, Bobana Ilića, Vilka Bača, Dušana Krsmanovića i još nekoćinu istinskih zaljubljenika sporta i planine, jedan od nosilaca aktivnosti Kluba u prijeratnom periodu.

Prvih godina Ski-klub nije imao objekata na planinama, pa su takmičenja i brojni kursevi organizovani najčešće na terenima vježe Jezera, tada popularnog kupališta Sarajlija. U štampi je zabilježeno jedno takvo masovno propagandno takmičenje februara 1929. godine na padinama iznad Jezera. Istog mjeseca, Ski-klub je organizator i Prvog prvenstva Bosne i Hercegovine u smučanju. Takmičenje je održano samo u trčanju na stazi dugoj 22 kilometra. Inače, prvih godina radilo se najviše na smučarskom trčanju, koje je, inače, bilo dominantan sport u cijelom svijetu, sve do pojave prvih ski-liftova.

Omasovljenju članstva posvećuje se posebna pažnja, ali i stručnom oposobljavanju kadrova za vođenje smučarskih kurseva. Tako iz Lista „Jugoslovenska pošta“ od 30. marta 1933. godine saznajemo da je...

.... objeljubljeno zimsko-sportsko društvo Ski-klub odlučilo da tri svoja najagilnija člana smučara pošalje u Sloveniju na Triglav da završe nastavnički kurs smučanja. Na sjednici odbora riješeno je da se pošalje Vlado Hrišafović, Drago Cvijetić i Duško Krsmanović. Kurs će održati poznati i čuveni norveški rekorder Gutemoen. Kurs će trajati tri nedjelje..."

Iste godine, iz „Jugoslovenske pošte“ saznajemo da je pola vijeka prije 14. zimskih olimpijskih igara, Ski-klub otkrio izvanredne smučarske terene na Bjelašnici. Naime, te zime Ski-klub je u sporazumu sa vojskom i uz učesće smučara iz još nekoliko planinarskih i turističkih društava na budućoj olimpijskoj Bjelašnici organizovao „vojničke petrolejne vježbe“.

Naredna, 1934. godina jedna je od najznačajnijih u prijevratnoj istoriji Kluba a i smučanja u Sarajevu i Bosni i Hercegovini. Za članove Ski-kluba neopisivo radost predstavljao je završetak radova na prvom klubskom domu na Crepoljskom, a za sve sarajevske smučare izgradnja prve skakaonice u Bosni i Hercegovini na Kalovitim brdima na Palama.

— U našim razmišljanjima o lokaciji budućeg doma bile su prisutne dvije varijante. Prema prvaj, trebalo je da ga gradimo na Jahorini, a prema drugoj na Crepoljskom. Na kraju smo se odlučili za Crepoljsko, najviše zbog blizine grada — kaže Svetozar Kaluđerčić.

A o samoj izgradnji, priča dugogodišnji aktivista Vilko Bač:

— Bez obzira što smo imali obezbijedena znatna sredstva, svi članovi morali su da se maksimalno založe kako bi dom bio završen. Materijal je kamionima dopreman do Palinog brda, a potom na konjima i ledima čla-

nova Kluba, preko Goropeca, prenošen na Crepoljsko. Kakav je to bio događaj kad smo 11. novembra 1934. godine otvarali svoj prvi klubski objekat. Gotovo svi članovi Kluba bili su na okupu.

Bio je to početak graditeljske aktivnosti, na koju će u proteklih šest decenija Klub imati velikog uticaja, da bi se gradnjom smučarskih i smještajnih objekata vremenom „otvarao“ jednu po jednu od budućih olimpijskih planina, Crepoljsko, Jahorinu, Trebević...

Jelena Trumić na jednom takmičenju na Crepoljskom 1937. godine

Te 1934. godine, s otvaranjem smučarske skakaonice na Palama, smučarski skokovi zakuptuju članove Ski-kluba, koji su najaktivniji na kursu koji je, u organizaciji Sarajevskog smučarskog podsaveza, vodio tada poznati skakač Norvežanin Jar Bjern.

Naredni veliki događaj za bosanskohercegovačko smučanje, u kome je opet jednu od osnovnih poluga činio Ski-klub, bio je Prvi jugoslovenski smučarski slet, koji je sredinom februara 1937. održan na terenima Pala i Jahorine. U okviru sleta na programu su bili Državno prvenstvo u svim disciplinama i Vojno prvenstvo. Za vrijeme ovih manifestacija na Jahorini je otvorena i smučarska skakaonica, čiji projektant je bio tadašnji predsjednik Ski-kluba Aleksander Trumić.

Inače, za najuspješnijeg bosanskohercegovačkog takmičara na Prvom jugoslavenskom smučarskom sletu proglađen je član Ski-kluba Murat Jačić.

Skakaonice i dalje opsjedaju članove Kluba. One na Palama je ubrzo propala, jer je napravljena na terenu na kome se snijeg zadržava relativno malo, onu na Jahorini koristila je vojska, pa je trebalo realizovati u Ski-klubu dugo prisutnu ideju da se gradi klupska skakaonica. I 1938. je počela gradnja u neposrednoj blizini doma na Crepoljskom. I ovaj projekat sačinio je Aleksander Trumić, a skakaonica je, prema njegovim riječima, omogućavala skokove od 30 do 35 metara. Otvaranje 19. februara 1939. godine obilježeno je zanimljivim takmičenjem, na kome je nastupilo 19 skakača, 9 domaćih i 10 gostiju iz Slovenije. Bilo je to ujedno i Prvenstvo Sarajevskog smučarskog podsaveza, koje je osvojio Grujo Samardžić, izaored Stanka Zadnikara. Gosti su skakali van konkurencije.

Inače, saradnja između slovenačkih smučara i SSK imala je dugoročni karakter:

— Da bismo sistematski i stručno obučavali svoje članove, pored domaćih kadrova, trudili smo se da angažujemo i druge kvalifikovane stručnjake. Za obuku trkača doveli smo reprezentativca Leona Krupa, a za obuku skakača angažovali smo, takođe, slovenačkog takmičara Pribuđleka. Alpskog smučara Slavka Podkubovleka, koji je služio vojni rok u Sarajevu, zaposlili smo u gimnaziji, pa je i on ostao u Sarajevu. Ova trojica Slovenaca veoma su pomogli razvoju smučanja u Sarajevu i Bosni i Hercegovini u tom periodu — pričao nam je Aleksander Trumić.

Krajem tridesetih godina sve je manje bilo snijega u Sarajevu i okolini, a i Jahorina se atraktivnim smučarskim terenima postaje sve pristupačnija, pa se težište smučarskih aktivnosti prenosi na ovu planinu, na kojoj je već bilo izgrađeno nekoliko manjih objekata za smještaj.

— Za zimskih nedjelja sve je više smučara kretalo ka Jahorini. Alpski vozači ili su vozom do Pala, a odatle su pješice nastavljali ka Jahorini. Mi trkači ili smo pješke preko Trebevića, jer nam je ovaj put bio pogodniji za smučanje — sjeda se Murat Jačić. Sve veća popularnost Jahorine uticala je na to da Ski-klub donese odluku da gradi svoj dom na ovoj planini.

Gradnja je počela 1939. godine, najbitniji radovi izvršeni su tokom 1940. i kad je dom bio gotovo završen, buknuo je rat. Dom, zamišljen u formi bosanske bajte sa 25 ležaja, građen je na mjestu današnjeg doma „Mladost“ po projektu Bajlona i Šamaneka.

Sredstva su prikupljena na razne načine. Nešto je dao Podsavez, nešto članovi kroz članarinu (već ih je bilo preko 200), zatim je uzet zajam od Gradske štedionice u visini od 40.000 dinara, s tim što su mjenice potpisali tri članovi Kluba i na kraju su prikupljeni dobrovoljni prilazi i dobrovoljne radne akcije članova, koji ni ovoga puta nisu štedjeli ni novac ni snagu kako bi još jedan veliki klupski poduhvat bio uspješno okončan.

A okončan je tužno, dom je nedovršen izgorio 1941. na samom početku rata.

Kako je zabilježeno u „Jugoslavenskoj pošti“ posljednji značajniji sportski događaji na snježnim teretina pred rat, bili su: uzvratni susret članove Smučarskog kluba i Srpskog planinarskog društva u drugoj polovini januara 1941. te Prvenstvo Zimsko-sportskog podsaveza za seniore i juniore, na kome je najbolji senior bio član Smučarskog kluba Sarajeva Leo Knap.

Izvjestaje s ovih takmičenja čitamo iz početnih novina koje su pune prijetućih vijesti o nacističkim i fašističkim prodorima, koji početkom aprila 1941. neće zaobići ni Jugoslaviju.

Kad je, poslije okupacije zemlje, formirana kvistička NDH, na udaru su se našli i brojni sportski klubovi. Među njima je bio i Smučarski klub Sarajeva, kome je zabranjena svaka aktivnost a imovina konfiskovana.

Četiri zime na smučarskim terenima su gorje vatre, smučarskim trasama marširale su partizanske kolone, u selima, gradovima, šumama, radala se sloboda, kojoj su sve dali i brojni smučari, od kojih mnogi nisu ni dočekali ponovni izlazak na Crepoljsko ili Golubahorinu. A sloboda je u Sarajevu stigla 6. aprila 1945.

U vazduhu se još osjećao neprijatni miris rata, ostaci izdajničkih bandi još su se krčili po šumama kad su se prve grupe smučara uputile u planinu. Poslije svakodnevnog udarničkog rada, u rijetkim časovima odmora, smučari su se vraćali svojoj nezaboravljenoj ljubavi – snježnim stazama.

– U prvo vrijeme najveći broj smučara nekadašnjeg Ski-kluba okupio se u zimsko-sportskoj sekciji Fiskulturnog društva Torpedo – priča Murat Jažić. – No, vremenom se sve više osjećala potreba za formiranjem samostalnog smučarskog kluba koji je osnovan na početku zimske sezone 1947/48.

Tačan datum osnivačkog sastanka nije zabilježen, ali sačuvan je prvi „Pravilnik Izvršnog odbora Smučarskog kluba Sarajevo“, iz kojeg se upoznajemo sa prvim poslijeratnim rukovodstvom. Predsjednik Kluba je Joco Marjanović, prvi potpredsjednik Kiko Karahasanović, drugi potpredsjednik Franjo Marušić, treći potpredsjednik Muhamed Smajić, glavni sekretar Blagoje Ninčić...

Prvi dokument o Smučarskom klubu Sarajevo je tekst u „Oslobođenju“ od 21. decembra 1947. pod naslovom „Fiskulturno društvo Sarajevo otvara smučarsku stanicu“, u kome piše:

„Danas Fiskulturno društvo „Sarajevo“ otvara svoju smučarsku stanicu u Fiskulturnom domu. U stanici će se nalaziti 60 smučki i 8 pari cipela. Pravo izuzimanja smučki imaju svi verifikovani članovi koji imaju društvenu legitimaciju“.

No, vratimo se na početak. Kako je oživljen rad Kluba?

– Inicijativa je došla preko Planinarsko-smučarskog saveza Bosne i Hercegovine, na čijem se čelu tada nalazio Nisim Alibahari – priča Joco Marjanović, prvi predsjednik poslije rata. – U Klubu se odmah okupio veoma kvalitetan smučarski kadar, tako da su već tih prvih godina republičku smučarsku reprezentaciju najvećim dijelom činili naši članovi.

Prve klupske prostorije nalazile su se u Titovoj ulici, u prolazu preko puta bioskopa „Romanija“, na mjestu gdje se danas nalazi cvjećara. Klub je dobio na upotrebu dom na Trebeviču, na Brusu, pored koga je bila izgrađena i 26-meterska skakaonica.

– Organizovali smo i akcije na Crepoljskom, gdje smo od drveta koliko-toliko obnovili u retu izgorjeli klupski dom, a u Rajskom dolu kod Trnova imali smo jednu baraku – kaže Joco Marjanović. – Dobro se sjećam jedne akcije koju smo organizovali na Brusu. Naime, opremu smo dobijali od Saveza, pa nam je u jednoj pošiljci stigla i kompletna oprema za hokej. Počeli smo da ravnamo prostor oko doma s namjerom da ga zaleđimo za hokejaško igralište. Međutim, ideja je kasnije propala, pa tu hokejašku opremu niko nika da nije ni isprobao.

U klupskom domu na Trebeviču domaćini su bili zaljubljenici u planinu, dobri ljudi Ana i Cvjetko Slokar. S puno ljubavi i brige dočekivali su smučare i planinare skoro čitav svoj radni vijek.

Išlo se tih prvih poratnih godina i do Jahorine, vozom do Pala, pa dalje pješke. Spavalo se u baraci na od dasaka sklepanim „palačama“ poredanim sa strane, oko vatre koja je gorjela na sredini baraka. U dvije sobe bilo je 30–40 ležaja. Povratak je bio ugodniji, na skijama do Pala, pa nazad vozom u Sarajevo.

Među najaktivnijim i najboljim smučarima Kluba u tim prvim poslijeratnih godinama bili su: Podkubovek, Kojc, Novak, Njegovetić, Mimo Kaluđerčić, Lav i Olga Mantula, Hladnik, Stepanek, Ferhatbegović, Filipo-

vić, braća Jačić, Mujkić, Hrapović, Džodžo, Mladen i Soka Sudić, Korić, Rusijari, Marušić...

Taman kad se činilo da se Klub u potpunosti stabilizovao, neočekivano je u klupske prostore stigla kriza. Prvo finansijska, a onda i takmičarska, smučari (posebno alinci) su uglavnom otišli u druge klubove, tradicionalni entuzijazam počeo je da jenjava. Sa završetkom sezone 1952/53. potpuno je prestala aktivnost Smučarskog kluba Sarajeva.

Kriza je trajala samo jednu zimsku sezonu, 1953/54, a onda je smučanje ponovo krenulo, ovoga puta za sve vremena.

Inicijator obnavljanja aktivnosti Kluba i mnogo godina potom predvodnik svih njegovih akcija bio je dugogodišnji predsjednik Savo Golubović, koji o tim danima priča:

— Klub je bio u dugovima, bez odgovarajućih radnih prostorija, praktično pred rasulom. Zabrinutost odatih članova Kluba za njegovu sudbinu bila je za mene veliki izazov. I krenuli smo ponovo od početka.

Krenulo se i s novim imenom — Sarajevski smučarski klub.

— U prvo vrijeme smjestili smo se uz sami Hotel „Evropa“, u prostorijama Narodne milicije i tu proveli četiri-pet mjeseci. Onda nam je ponuđeno da pređemo u zadaljnje prostorije u Titovoj ulici 110, gdje je do tada bilo skladište za predvojničku obuku. Sami smo čistili, ribali, pa i donosili čilime od kuće da prekrijemo goli pod u novim prostorijama — sjeda se tih dana jedan od starih aktivista Rajko Lukić.

Aktivnost u SSK ubrzo dobija novi veliki zamah. Klub organizuje brojna takmičenja, ulaže mnogo u obuku omladine, organizuje kursove za osposobljavanje omladine na Crepoljskom, Crnoj rijeci, u okolini Pala, Trnova, Hadžića i na Trebeviću, obučava generacije i genera-

cije lumara i lovočuvara u smučanju. SSK je i organizator velikih takmičenja, s kojima planine oko Sarajeva prvi put „izlaze“ u svijet. Na Jahorini je tako zime 1954/55. održano 3. studentsko prvenstvo svijeta u smučanju. Gro posla na organizaciji ove velike smotre iznijeli su na svojim leđima članovi Sarajevskog smučarskog kluba, a u znak priznanja Klubu je dodijeljen dom „Košuta“, koji je izgrađen za potrebe šampionata.

I takmičarski pogon je ponovo u punom sjaju. Na bosanskohercegovačkim smučarskim terenima dominiraju članovi SSK Aleksandar Bošković, Željko Šatni u seniorskoj, Ugješa Cvijetić, pa potom Miroslav Lučić u juniorskoj alpskoj konkurenciji, a među trkačima na republičkim smotrama slave Zdravko Zdravković, R. Lučić, Tepavčević, M. Lučić, Rebić, Jačić... Aleksandar Bošković zajedno sa Travičaninom Pinjom Širačem nastupa i za reprezentaciju Jugoslavije na međunarodnom takmičenju u Turskoj, gdje zauzima odlično 3. mjesto u spustu i 4. u slalomu. Inače, prvi smučarski reprezentativci Jugoslavije iz BiH su Aleksandar Bošković i Željko Šatni, koji su 1954. (pauza u radu SSK) nosili državni dres na međunarodnom takmičenju u Ziri u Grčkoj.

Na međunarodnom planu u toku je saradnja sa smučarima Slavije iz Sofije, smučari SSK kao reprezentativci BiH nastupaju u Austriji, a na domaćim terenima radi se novo takmičenje — Igmanški marš u smučarskom trčanju. Inicijator i nosilac svih aktivnosti je SSK.

— Ideja je potekla iz našeg kluba, a među inicijatorima bio je i član Jahorine Miloš Rutar — kaže tadašnji predsjednik Savo Golubović. — Izradili smo elaborat za organizovanje ove priredbe, koji je s oduševljenjem prihvaćen u Republičkom odboru SUBNOR-a. Tako je za smučanje otkriven Igman, buduće borište 14. zimskih olimpijskih igara.

U SSK se neprestano radaju nove ideje, Klub živi punim životom, pravi velike planove. I ostvaruje ih. Dom na Trebeviću prodaj je

Fabricsi duvana Sarajevo, a na Jahorini, na istom mjestu na kome je bio sagrađen dom koji je nedovršen izgorio na početku rata, počinje izgradnja „Mladosti“, doma u kome su najljepše dane mladosti proveli mnogi članovi SSK srednje i mlađih generacija, a i oni stariji lijepe dane zrelosti.

Sa gradnjom novog doma, u Rajskoj dolini podiže se i klupski ski-lift, koji će prve smučare prema vrhu izvući januara 1961. godine. „Oslobođenje“ je ovaj događaj zabilježilo na sljedeći način u broju od 26. januara 1959:

„Jahorina će sutra dobiti još jedan objekat koji doprinosi da ovaj izvanredni zimsko-sportski centar postane još atraktivniji. Riječ je o ski-liftu, koji je na lijevoj strani Rajske doline podigao Sarajevski smučarski klub. Ovaj ski-lift ne samo da je novina za bosanskohercegovačke planine nego i za čitavu zemlju. Dug je 450 metara, a visinska razlika između krajnjih tačaka lifta iznosi oko 150 metara. SSK je lift podigao najve-

ćim dijelom iz svojih sredstava. Pod vrlo teškim uslovima na dobrovoljnim akcijama 252 smučara radila su 2.500 sati...“

Dobrovoljci su iznijeli glavni teret i prilikom gradnje kamenog zdanja „Mladosti“. Hiljade i hiljade sati proveli su na gradilištu, prosuli su litre i litre znoja, da bi punog srca dočekali 21. decembar 1961. i otvorenje najznačajnijeg klupskog prostora na planini.

SSK je u svom zlatnom dobu, broj čak 1.120 članova. A onda u njegove klupske vitrine stiče i prva zlatna medalja za državnih prvenstava. Slavjenica je mlada trkačica Katica Šporer, učenica Srednje fiskulturne škole. Na Prvenstvu Jugoslavije u klasičnim smučarskim disciplinama, koje je od 14. do 17. februara održano u Mrkolpu u Gorskotom Kotaru Šporerova je osvojila titulu omladinske prvakinje Jugoslavije na 5 kilometara. Te godine na bosanskohercegovačkim smučarskim terenima uspjehe bilježe sljedeći smučari i smučarke SSK: Katica Šporer, Ljudmila Doržner, Vladan Šušnjar, Radostav Lučić, Ida Čurić Nikačević, Dejan Gašić, Ibno Šlipičević...

Alpska ekipa pionira 1975.

Zanimljivo je da tri porodice igraju izuzetno značajnu ulogu u bosanskohercegovačkom smučanju, a sve tri su srcem i tijelom u SSK. Godinama su tu prisutni Jašići, Lučići su pedesetih godina imali svoju sekciju u okviru Kluba koju je vodio Pero Lučić, a u prvoj polovini šezdesetih godina na scenu izlaze Galići, braća i sestra, Dejan, Ubarka i Nenad, svo troje odlični smučari.

Dejan Galić 1964. godine ulazi i u omladinsku reprezentaciju, u kojoj nastupa i naredne godine, ali svoj veliki talentat ne uspijeva da iskoristi za seniorske uspjehe na jugoslovenskom planu. Dejan je, inače, bio i učesnik takmičenja, nada za vrijeme Zimskih olimpijskih igara u Innsbuku 1964. godine.

Na drugu titulu jugoslovenskog prvaka u Klubu se čekalo jedanaest godina, a onda su za dvije sezone stigla dva zlatna trofeja. Na scenu je stupila nova generacija talentovanih smučara, na čije čelo je stao jedan plavokosi mladić sa Pala – Ajdin Pašović.

Sa Golta iznad Maribora u zimu 1974. stigla je vijest da je Pašović postao prvak Jugoslavije u spustu za starije omladince. Naredne zime Prvenstvo Jugoslavije održavalo se na Jahorini. Ajdin u konkurenciji starijih omladinaca ovaj put osvaja srebrnu medalju, ali dan kasnije postaje seniorski prvak Jugoslavije u spustu.

To Pašovića definitivno svrstava u jugoslovenski smučarski vrh, pa mu se otvara i mjes-

Alpska ekipa kluba 1977.

to u reprezentaciji. Bilo je to upravo u vrijeme kad su se činili prvi koraci ka kasnijem usponu jugoslavenskog smučanja u svjetski vrh. Križaj je bio najmlađi član reprezentativnog sastava.

Stigla je i 1976. godina i 12. zimske olimpijske igre u Innsbrucku, a u olimpijskom sastavu se našlo i ime člana SSK Ajdina Pafovića, koji je tako postao prvi bosanskohercegovački sportista učesnik jedne zimske olimpijade. Tog 5. februara 1976. Franc Klamar je ušao u istoriju, postavši olimpijski šampion u spustu, a jugoslavenska štampa je zabilježila da je Pafović u Klamarovoj trci života zauzeo solidno 41. mjesto. Dovoljno za istoriju bosanskohercegovačkog smučanja, bar za početak.

Inače, tih sedamdesetih godina značajne stvari dešavale su se i na organizacionom planu, vjerovatno i presudne za buduće olimpijske događaje, a u centru zbivanja ponovo se našao Sarajevski smučarski klub, čiji aktivisti nose organizaciju novog takmičenja, Evropskog kupa na Jahorini. Sticajem okolnosti, te 1975. godine marširalo je snijega na Pohorju, pa se i tradicionalna „Zlatna lisica“ preselila na Jahorinu. Anemari Mozer Preš, Mari Liz Morero i Rozi Mitemajer jurile su „zlatnu lisicu“ u organizaciji SSK. Uložili ju je Prešova, a Jahorina i cijelo Sarajevo se svojim prvim Evropskim i istovremeno prvim Svjetskim kupom pobrali su zlatne poene u Međunarodnoj smučarskoj federaciji.

Tih dana, u zanosu velikih organizacionih ostvarenja, upravo među aktivistima Sarajevskog smučarskog kluba pale su i prve ideje o eventualnoj kandidaturi za organizaciju olimpijskih takmičenja. Nosioci ideje će se primiriti narednih godinu-dvije, ali neće odustati. U drugoj polovini 1977. olimpijska razmišljanja su opet „mruda“, a onda je „prelomljeno“, krenulo se u kandidaturu, koja je na zasjedanju MOK-a u Atini 18. maja 1978. donijela Sarajevu 14. zimske olimpijske igre. Pretjerano bi bilo reći da je dobijanje organizacije ovako velikog sport-

skog događaja isključivo zasluga generacija i generacija smučara i aktivista SSK, jer – ruku na srce – sarajevski smučarski mozaik decenijama su slagali i članovi ostalih klubova i društava, ali da je predvođnik te kolone zaslužnih upravo SSK, oko toga nema dileme. Inače, Klub je u međuvremenu 17. novembra 1976. postao član porodice SD Sarajevo i dobio ime SK Sarajevo, ali u svakodnevnoj komunikaciji kao navika, a i tradicija, ostalo je ono tako prepoznatljivo – SSK.

U vrijeme kad se na Jahorini o olimpijskoj kandidaturi razgovaralo kao o nečemu nevtarnom, a potom o pripremama za igre kao grandioznom zadatku, bosanskohercegovačkim smučarskim stazama radovali su se sljedeći smučari i smučarke SSK: Ajdin Pafović, Vedrana Perić, Duško Anić, Amila Buturović, Goran Rapajić, Sanja Isaković, Predrag Zoričić, Slaven Isaković, Dragan Pandurević . . . Pandurević 1979. ostvaruje i jedan od najvećih uspjeha klupskih trkača: pobjednik je 22. takmičenja za II igmanski marš na kome su nastupili najbolji jugoslavenski smučari trkači.

Onda se krenulo u olimpijske pripreme. Bukvalno, cijeli Klub našao se na organizatorskom zadatku. Bio je to tako grandiozan posao da je klupska pripadnost bila najmanje važna u tim trenucima. Na, svejedno, ostalo je zapisano da je jedan od najvrednijih aktivista Smučarskog kluba Sarajevo Radoslav Đišević rukovodio Odborom za sport Organizacionog komiteta, da su iz Kluba za igre regrutovani rukovodioci takmičenja, sudije, priređivači staza, redari, zaljubljenici smučarskih staza svih vrsta, da su bili uzoran dio ogromnog organizacionog mehanizma koji su praktično sačinjavali cijeli grad, Republika, zemlja.

S pripremama za 14. zimske olimpijske igre formirana je i jugoslavenska reprezentacija u spustu, u kojoj se našao i jedan bosanskohercegovački takmičar, član SSK Robert Brudar. Jugoslavenska smučarska reprezentacija u tehničkim disciplinama već se našla

zila u svjetskom vrhu, pa je rad sa spustašima, ipak, ostao pomalo po strani, nedovršen. Tako je spustaška ekipa negdje pred ZOI, potresena i neporaznim između takmičara i stručnog rukovodstva praktično prestala sa radom, ali i uz nedovršen posao, u vitrinama Smučarskog kluba Sarajeva ostale su dvije nove titule prvaka Jugoslavije.

Obje ih je donio Robert Brudar. Prvu sa Koble 1952. godine, gdje je postao šampion Jugoslavije u spustu za starije omladince, a drugu četiri godine kasnije sa Jahorine, gdje je osvojio naslov državnog prvaka u spustu u seniorskoj konkurenciji. Ova druga Brudareva titula posebno je interesantna, jer je osvojena praktično bez specijalističkog spustaškog treninga, jer je u međuvremenu rad na ovoj disciplini u klubovima i reprezentaciji zamro.

U periodu poslije 14. zimskih olimpijskih igara u Klubu dolazi do neke vrste prestrojanja, iz koga kao najjači izlaze – biatlonci. U sezoni 1987/88. mala ali odabrana četa biatlonaca Smučarskog kluba Sarajeva gotovo je napunila klupake vitrine trofejima sa Prvenstva Jugoslavije na Kopaoniku. Osvojili su ukupno šest medalja. Najuspješniji je bio Mladen Grujić, koji je novi jugoslavenski prvak u konkurenciji juniora na dvije staze, od 10 i 15 kilometara, dok je ekipa SSK zauzela treće mjesto u zemlji. Uz Grujića, jedan od najperspektivnijih jugoslavenskih timova u biatlonu čine još Tihomir Mitosavljević, Dragan Pandurević i Miroslav Lučić.

Time bi na neki način bila zaokružena ova priča o šest decenija najstarijeg smučarskog kluba u Bosni i Hercegovini. Na ovih nekoliko stranica stalo je tako malo, samo ono najosnovnije o Klubu u koji se svih ovih godina ulazilo i ostajalo zbog smučanja, ali i toplog ljudskog druženja, zbog SSK, „Mladosti“, Jahorine i – ljudi. Zbog cicibana, pionira, juniora, seniora i zbog veterana, zbog toga što je za sve njih sasvim dovoljno mjesta pod klupskim krovom. Otuda i nije nika neobično što su u proteklih šest decenija generacije i generacije sa istog kućnog

praga išle u Ski-klub, SSK i Smučarski klub Sarajeva, sin i kćerka za ocem i majkom, unuci za dedama i bakama.

A u tih izdeset godina toliko je zaslužnih imena da se prasto bajimo da nekoga zaslužnog ne izostavimo. I izvinjavamo mu se ako je greškom preskočen, jer drugog načina za bilježenje nije bilo sem praćenja nepotpunih zapismika i imena pohvaljivanih aktivista. A taj sigurno nepotpuni spisak bi izgledao ovako: Vlado Hrišćević, Aleksander Trumić, Vilko Bač, Svetozar Kaluđerčić, Branko Kaluđerčić, Grujo Samardžić, Dušan Krznanović, Drago Cvijetić, Boban Ilić, Deza Hrišćević, Jelena Trumić, Dejan Cvijetić, Predrag i Nenad Dajić, Leo Knap, Vinko Marlović, Mate Bajlon, Slavko Podkubovek, Milan Poluga, Joco Marjanović, Savo Golubović, Rade Barbarić, Rajko Lučić, Gojko Sikimić, Zdravko Mićević, Pero Scipioni, Zdravko Koletić, Abida Karahasanović, Franjo Marulić, Sergej Mučibabić, Duško Jagodić, Rudo Filipović, Zeljko Imamović, Ahmed, Ismet, Safet i Midhad Jakić, Rajko Tepavčević, Aleksandar Bošković, Marija Krmpotić, Zdenka Mihašević, Nail Ahmić, Ljudevit Katanić, Radoslav Džodžo, Mirko Vobornik, Alija Badić, Nenad Bičakčić, Bruno Južnić, Savo Kovačević, Rade Mijović, Fikret Alihodžić, Dakica Scipioni, Miro Tabori, Nada Bičakčić, Josip Dabo, Branko Ivenić, Vladan Šušnjarić, Miroslav Lučić, Džemo Zahirović, Moša Perić, Ragib Hasečić, Đoko Kočović, Nikola Zagarac, Boro Erber, Kemo Jusufbegović, Ahmet Dizdarević, Milo Mićanović, Lela Kućec, Mugdim Karahasanović, Nevena Kovačević, Milena Bač, Hazim Cerić, Huszin Arslanagić, Džemal Skender, Ivan Kolovrat, Miro Kovačević, Milorad i Cvijan Golijanin, Nada Alić, Filduz Sijerčić, Savo Tadić, Sađir Drinjak, Meho Sakić, Veljko Anđelić, Cvjetko Brajević, Milo Nikolić, Abdulah Panjeta, Zada Hamzić, Žarko Nestić, Ivica Katalinić, Adolf Doleček, Jovan Babić, Niko Jakšić, Srbo Mičić, Mirko Lučić, Dejan Gašić, Igor Najfeld, Katica Šporer, Stojan Savić, Slavko Gruber, Milica Katić, Ubavka Gašić, Mila Gučević, Vesna Dugo-njić, Mariana Gučević, Blagoje Ninić, Uglješa

Cvijetić, Nenad Gašić, Mladen Sušić, Dragutin Kosovac, Hamdo Začinović, Mile Ružić, Ida Nikačević, Sada Kolma, Slavica Vuković, Nada Zorko, Milovan Jevtović, Osman Hadžić, Jovan Jankelić, Ljubila Zečević, Fahrudin Kulenović, Vljako Ubavić, Nikola Prodanović, Saša Novak, Edo Frimel, Arif Trbonja, Vlatko Stokar, Dragan Perović, Vojo Tomić, Ajdin Pašović, Slobodan Vito i Slavko Ždrale, Hinko Brudar, Mitar Aleksić, Boro Komijenić, Antun Štitić, Drago Rubčić, Božo Pokrajčić, Slobodan Gašić, Saka Kalember, Velo Vojnović, Edo Ambrozić, Fehim Bizović, Vehid Lalić, Adolf Stokar, Momo Vidović, Sreten Sudić, Braco Pović, Zijo Spaho, Duško Vujičić, Janko Šalomon, Bogdan Todorović, Mičo Dopuđa ...

Među ovako mnogo imena teško je, nemoćuće naći najbolje. No, prilikom proslave 55 godina postojanja Kluba na osnovu ankete među članovima svih generacija pokušali smo da načinimo bar približnu sliku, odnosno rang-listu najboljih smučara i aktivisti

sta Kluba kroz vrijeme. Rezultati su bili sljedeći – takmičari: 1. Aleksandar Bošković, 2. Ajdin Pašović, 3. Safet Jašić, 4. Dejan Gadić, 5–9. Robert Brudar, Katica Šporer, Milorad Lučić, Grujo Samardžić i Milan Poluga, a sljedili su Ahmed Jašić, Ubavka Gadić, Boban Ilić, Nenad Gašić, Rajko Tepavčević, Željko Šatni, Murat Jašić, Nikola Zagorac i Leo Knap.

Rang-lista aktivista kroz generacije prema toj anketi izgledala bi ovako: 1. Radostav Džodžo, 2. Savo Gahubović, 3–5. Vlado Hrisafović, Josip Dabo i Nikola Zagorac, potom slijede Ahmed Jašić, Đoko Kočović, Boban Ilić i Aleksander Trumić, Kiko Karahasanović, Aleksandar Bošković, Murat Jašić, Osman Hadžić, Sašir Drinjak, Duško Krstanović ...

Od pravljenja ove ankete prošlo je više od pet godina. U međuvremenu dopisane su nove medalje, novi uspjesi i nova imena, ponovila se Jahorina, a neponovljiv u svim tim kretanjima i vremenu ostaje samo – Smučarski klub Sarajevo.

JUGOSLOVENSKE MEDALJE

Članice i članovi Smučarskog kluba Sarajevo osvojili su do sada ukupno 39 medalja na prvenstvima Jugoslavije u raznim disciplinama, od čega 8 zlatnih, 14 srebrnih i 17 bronzanih. Prvaci Jugoslavije bili su: Katica Šporer 1963. (trčanje, omladinke), Ajdin Pašović dva puta, 1974. i 1975. (spust, stariji omladinci i spust seniori), Robert Brudar dva puta, 1982. i 1986. (spust, stariji omladinci i seniori), te biatlonac Mladen Grujić tri puta, jedan put 1987. i dva puta 1988. (stariji omladinci, odnosno juniori).

Srebrne medalje osvojili su: SSK u smučarskom trčanju 1952, Ajdin Pašović 1975. (spust, stariji omladinci), Srježana Kurud 1978. (veleslalom, starije omladinke), štafeta u smučarskom trčanju, mladi omladinci 1984. Mladen Grujić tri puta, 1984, 1985. i 1987. (biatlon mladi omladinci i stariji omladinci), Tihomir Milosavljević tri puta, 1985, 1987. i 1988. (biatlon, juniori), Sinke Lesica 1984. (biatlon, juniori), klupske štafete juniora u biatlonu dva puta, 1985. i 1987. te Miroslav Lučić 1988. (biatlon, mladi juniori).

Bronzanim medaljama sa jugoslovenskih prvenstava okitili su se: Nebojša Vajner tri puta, 1951. i 1952. (slalom i spust za mlade omladinke, te veleslalom za starije omladince), Fikret Jačić 1952. (trčanje, mladi omladinci), Ida Nikačević 1957. (spust), Katica Šporer 1961. (trčanje, omladinke), klupska štafeta starijih omladinaca u biatlonu 1980. Robert Brudar četiri puta, 1981, 1982. i 1983. dva puta spust, juniori i dva puta seniori, te kombinacija seniori, Jovo Lučić 1984. (biatlon, juniori), Tihomir Milosavljević tri puta, 1986. dva i 1987. jednom (biatlon, stariji omladinci i juniori), Dragan Pandurević 1988. (biatlon, seniori) i SK Sarajevo 1988. (biatlon, ekipno).

PAŠOVIĆ BALKANSKI VICEŠAMPION

Ajdin Pašović jedini od bosanskohercegovačkih smučara ima i trofeje sa nekog od značajnih internacionalnih prvenstava. Na Prvenstvu Balkana 1975. u Bursi u Turskoj nastupajući za reprezentaciju Jugoslavije u juniorskoj konkurenciji osvojio je srebrne medalje u slalomu i veleslalomu, oba puta iza bugarskog reprezentativca Petra Popangelova.

REPREZENTATIVCI

Do sada je 9 alpskih smučara i biatlonaca članova Smučarskog kluba Sarajevo nosilo reprezentativni dres u nekoj od jugoslovenskih selekcija. To su: Aleksandar Bošković i Željko Šatni (seniorska reprezentacija pedesetih godina), Dejan Galić (juniorska reprezentacija lezdesetih), Ajdin Pašović (seniorska reprezentacija sedamdesetih), Robert

Brudar (seniorska selekcija osamdesetih), Zoran Perišina (juniorska „B“ reprezentacija osamdesetih), Ostoja Čečar (biatlon, seniorska reprezentacija krajem sedamdesetih), te Mladen Grujić i Tihomir Milosavljević (biatlon, danas članovi juniorske reprezentacije Jugoslavije).

ŠKOLA SMUČANJA

Život čine obični ljudi, bez kojih ne bi postojali ni – šampioni. Prevedeno na smučarsku svakodnevicu: zamislite kako bi puste zimi izgledale naše planine kad bi se niz staze spuštali samo nosioci medalja sa zvaničnih takmičenja. Planinu i njen čarobni zimski pejzaž, njenu aromu i neodoljivu privlačnost opet u suštini čine priroda i ljudi kao jedna cjelina, hiljade i hiljade ljudi, hiljade i hiljade pari skijs u pokretu. A da bi olimpijska planina postala olimpijska, te hiljade i hiljade ljudi treba naučiti da vladaju parom „dasaka“ što na snijegu „život znači“.

Tek gledan iz ovog ugla, koliko-toliko postaje jasan značaj smučarskih škola. A smučarska škola SSK u sarajevskim olimpijskim relacijama čini temeljac, nešto na što se nadovezuje sve ostalo, i takmičenja, i rekreacija, i velike organizacije, jednom riječju – planine pune smučara.

Izraženo u brojkama to bi izgledalo ovako: u poslijeratnom periodu kroz klupsku smučarsku školu prošlo je preko 12.000 smučara početnika, Klub je školovao preko 600 instruktora, učitelja i trenera smučanja, kroz takmičarske sekcije prošlo je preko 4.500 takmičara... itd.

A iza svega opet stoje ljudi, entuzijasti i stručnjaci istovremeno. Dobrom glasu smučarske škole SSK u poslijeratnim godinama posebno su doprinijeli: Rajko Tepavčević, Nikola Zagorac, Pero Lučić, Muhamed Fazlić, Šaćir Drinjak, Dževad Fazlić, Branko Ivanić, Vlado Šušnjar, Aleksandar Bošković, Jovan Jankelić, Vesna Karić, Lelo Piksa, Zoran Zagorac, Sead Nožić, Murat Ramadanović, Mirjana Lavicki, Hrustem Isaković, Dobro Šuko, Miodrag Zoričić, Tarik Hanjalić, Vlado Šabić, Milovan Jevtović, Mirsad i Mehmed Nalo, Snježana Kureš, Nenad Gašić i mnogi drugi vrijedni članovi SSK.

ŠESTOAPRILSKA NAGRADA

Na sportskom planu takmičari Smučarskog kluba Sarajevo osvojili su preko 430 republičkih prvenstava, 37 medalja na jugoslovenskim šampionatima, od čega osam titula prvaka Jugoslavije, u državnim selekcijama nastupalo je devet članova Kluba, osvojeno je preko 700 raznih pehara, plaketa, diploma i priznanja. Klub je dobitnik Majске nagrade grada Sarajeva i BiH, Zlatne plakete SSI,

a 9 članova odlikovano je za rad u Smučarskom klubu Sarajevo. No, najveće priznanje, najveća nagrada za šest decenije u kojima je SSK s ljubavlju sarajevske smučarske terene otvarao i otvorio prema svijetu, da bi ih izdigao do olimpijskih visina, stigla je ove 1988. godine, kada je Klub postao dobitnik Šestoaprilske nagrade grada Sarajeva.

SKUPŠTINA GRADA SARAJEVA

ŽIRI ZA DODJELU ŠESTOAPRILSKE NAGRADE
GRADA SARAJEVA

DODJELJUJE

ŠESTOAPRILSKU NAGRADU
GRADA SARAJEVA

Smučarskom klubu Sarajevo

*priložom 60. godišnjice osnivanja, za uspjeh u
radu na razvoju i unapređenju masovnog i
tehničkog smučarskog sporta.*

PREDSELNİK
ŽIRIA ZA DODJELU NAGRADE

Dario Olibrić

Dario Olibrić

PREDSELNİK
SKUPŠTINE GRADA SARAJEVA

Salko Selimović

Salko Selimović

SARAJEVO, 6. APRIL 1988. GOD.

OBJEKTI neumorni graditelji

Priča o šezdeset godina SSK je i priča o neumornim graditeljima, koji su decenijama s ljubavlju osvajali planinu i u neponavljivu ljepotu uvodili tekovine civilizacije.

Prvi dom Ski-kluba otvoren je na Crepoljskom 1934. godine a četiri godine kasnije uz njega je podignuta i klupska skakaonica.

Dom SSK na Crepoljskom prije rata

Klupiška Bajza na Jahorini izgorila 1941. godine.

Dom na Brusu.

Prvi dom Smučarskog kluba Sarajevo na Jahorini nalazio se na mjestu današnje „Mladost“. Radovi na izgradnji počeli su 1939, a dom je nedovršen izgorio na početku drugog svjetskog rata.

Dom „Košuta“ izgrađen je 1955. godine na Jahorini za potrebe 3. studentskog prvenstva svijeta. Kao nagrada za masovno učešće u akciji izgradnje, te izvanredan doprinos organizaciji SP „Košuta“ je poklonjena smučarima SSK. Mnogo kasnije ustupljena je „Energoinvestu“.

1955. Klub je adaptirao i stari dom na Trebeviću (Brus), koji je prvo izdat pod zakup, a potom i prodat Fabrici duvana Sarajevo, da bi se dobio dodatni novac za novi graditeljski poduhvat.

Najznačajniji graditeljski posao do sada, svakako je bila izgradnja doma „Mladost“ na Jahorini. Uz brojne dobrovoljne akcije članova Kluba, „Mladost“ je puštena u upotrebu 1961. godine.

Klupski dom „KOŠUTA“ na Jahorini

Klub je do sada izgradio i dva ski-lifta. Jedan od prvih u našoj zemlji bio je onaj podignut u Rajskoj dolini na Jahorini 1961. koji je poslije 14. zimskih olimpijskih igara ustupljen RO ZOI. Drugi je podignut 1963. godine na Trebeviću, a prestao je sa radom 1966. godine zbog gubitaka.

PLANOVI:

Dom „Mladost“ bitno je po svom značaju u proteklih 27 godina prevazišao funkcije isključivo klupskog objekta. Njegova izvanredna lokacija, pa stoga sa smučarskog aspekta i izuzetna funkcionalnost, doveli su do

toga da je dom odavno postao pretijesan za sve one koji bi tokom zime željeli da koriste njegove usluge. Mada je od izgradnje do danas „Mladost“ u nekoliko navrata renovirana, SSK se tek sada nalazi pred najvećim graditeljskim zahvatom od njenog otvaranja.

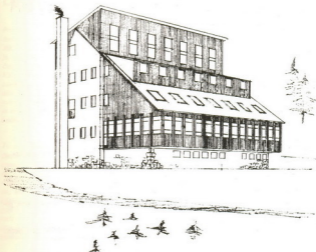
Od čitavog niza projekata dogradnje doma, poslije niza peripetija, izazvanih, prije svega, nezavidnom finansijskom situacijom i odsustvom volje za pružanje pomoći sa strane, konačno opredjeljenje je da se proširenje izvodi po projektu Miloda Janjića, koji bi se realizovalo u dvije faze. U prvoj bi bio proširen samo domski restoran, a u drugoj bi znatnije bili povećani i smještajni kapaciteti. Finansijske su, i dalje, osnovni problem.

Klupski dom „MLADOŠĆ“ na Jahorini.

Dom mladost na Jahorini idejno rješenje „sanacije i adaptacije“

Dom mladost na Jahorini konačno idejno rešenje

ORGANIZATORI SVJETSKOG NIVOA

U šest decenija postojanja Sarajevski smučarski klub bio je organizator na stotine takmičenja, od nadmetanja cicibana i cicibanki, sreskih prvenstava seoske omladine do smučarskih smotri najvišeg svjetskog ranga. Klub je bio tehnički organizator na desetine republičkih prvenstava, brojnih šampionata Jugoslavije, a od ostalih značajnijih priredbi bio je jedini organizator ili učesnik u organizaciji . . .

- Prvog jugoslovenskog smučarskog sketa, Jahorina 1937. godine
- Trećeg studentskog prvenstva svijeta u smučanju, Jahorina 1955. godine
- Jahorinskog kupa - kupa Evrope od osnivanja 1953. godine
- Igmanskog marša, od osnivanja 1958. godine
- „Zlatne lisice“, takmičenja za Svjetski kup, Jahorina 1975. godine
- Četrnaestih zimskih olimpijskih igara Sarajeva 1984.

BIATLONCI ZA PONOS

Porodica Smučarskog kluba Sarajevo kraj šeste decenije postojanja dočekuje, sa oko 700 aktivnih članova, koji djeluju kao sudije, uređivači staza, rekreativci, učitelji smučanja, početnici ili jednostavno – aktivisti. Klub djeluje kroz sekcije: alpsku, trkaču i biatlon sekciju, školu smučanja sa zborom učitelja i instruktora, zbor sudija i tek formiranu Sekciju rekreativaca, čija aktivnost je inicirana u saradnji sa Redakcijom „Oslobođenja“.

Tu je, naravno, i aktiv veterana, jedinstvena forma djelovanja, kroz koju se obezbjeđuje generacijski kontinuitet. Klub je svake godine na kraju sezone organizator jednog od najatraktivnijih takmičenja – Kupa veterana, koji na Jahorini okuplja bivše asove iz cijele Bosne i Hercegovine, a posljednjih godina i „stare smučarske vukove“ iz Beograda i Titovog Užica, pa čak i iz inostranstva (prije dvije godine učestvovala je i grupa veterana iz Poljske).

Zbor sudija okuplja oko sto članova sa položenim sudijskim ispitom. Stručni savjet,

na čijem čelu se, poslije Ljubile Zečevića i Vlade Šabića, danas nalazi Vlastko Sliocar, rukovodi stručnim radom, koji realizuju trojica profesionalnih trenera (Marinko Samardžić – biatlon, Simiła Paradžina – alpske discipline, i Enver Alihodžić – alpske, cicalbani). Na čelu trenera amatera nalazi se Mirovan Jeftović, stožer stručnog rada u smučarskom trčanju i biatlonu, čovjek koji već 12 godina radi kao klupski trener, ustupajući svoj honorar za stvaranje što boljih uslova takmičarima! Branko Čečar amaterski vrlo uspješno radi kao trener biatlonaca, Safet Jačić vodi trkače mlađih kategorija, a sa alpskim smučarima i smučarkama rade Željko Božović i Sale Dabo, te jedan broj učitelja.

Entuzijazam je i danas osnova na kojoj počiva Smučarski klub Sarajevo, ali je to entuzijazam nekog drugog kova u odnosu na onaj od prije šezdeset, trideset ili petnaest godina. O tome Anton Nola Štitić, predsjednik Kluba, kaže:

- Entuzijazam ne opada, ali poprma nove oblike. Mi smo ga ranije izražavali tako

Što smo u rano jutro od Pale ka Rajskoj dolini kretali uslijenim maršom na trening, a u pet popodne na skijama se vraćali nazad prema Palama. Izražavali smo ga kroz kopaenje, gradnju domova . . . A danas je više ostao entuzijazam druženja sa planinom, posebno među starijima, dok su mladi sve više orijentisani na organizovani dolazak na planinu, iako postoje izvanredne saobraćajne veze. Entuzijazam je vremenom, uslovno rečeno, iskrivljen, ali kod mladih je ostala izražena potreba za planinom, što se, između ostalog, ogleda i u tome što veliki broj takmičara, zajedno sa svojim roditeljima, sufinansira aktivnosti Kluba. Inače, ove stvari ne bi trebalo posmatrati iz nekog konzervativnog ugla, niti ih iko u Klubu tako posmatra. I Smučarski klub Sarajevo prilagođavao se vremenu – drugarske večeri zamijenio je dako-klub, a duge noćne sjedelnjke sjedanje u automobil i odlazak u Sarajevo na spavanje.

Koliko je danas skupo biti smučarski klub?

– Zahvaljujući objektima kojima je SSK uz dobrovoljni rad svojvremeno obogatilo Jahorinu, i koji su napravljeni na vrijeme, ipak obezbjeđujemo odgovarajuće uslove za aktivnost, takmičenje i rekreaciju. Naš dom najjeftiniji je objekat otvoren za javnost na Jahorini. Ima 60 ležaja i praktično finansira 50 odsto aktivnosti Kluba. Dakle, ključni potez za današnje finansiranje povučen je prije trideset godina, kada je počela izgradnja „Mladost“ – kaže Anton Štitić.

Planovi za dogradnju Doma nikako da se realizuju?

– „Mladost“ je imala i ima strateški značaj za bosanskohercegovačko smučanje. Sad tražimo od SDFK Sarajevo da ovaj objekat uvrsti u red sportskih objekata od širog društvenog značaja i da se pomogne njegova rekonstrukcija, za koju smo se odavno odlučili, ali nemamo dovoljno novca.

I hoće li do rekonstrukcije brzo doći?

– Hoće bar djelimične. Dogradićemo prostor za druženje i restoran, a za generalnu rekonstrukciju nema para. Uputili smo poziv zainteresovanim OOUR-ima koji proizvode sportsku opremu i turističkim organizacijama u kojem im nudimo poslovni prostor u „Mladosti“ i tu očekujemo jedno od rješenja–veli Štitić.

Značajnu ulogu u klupskim finansijama svojvremeno je igrao i ski-lift. Međutim, od prije dvije zime on se više ne nalazi na spisku imovine SSK.

– Prodali smo ga zbog višeg interesa, kako bi se kompletirala ponuda na Jahorini–kaže predsjednik Kluba. – U prvo vrijeme dobili smo godišnje obeštećenje, a onda trajno koje, međutim, nije odražavalo pravu vrijednost lifta, jer je realno prije dvije godine vrijedio više od dvije stane milijarde, koliko nam je za njega plaćeno.

„Mladost“ pokriva 50 odsto klupskih rashoda, a ko stoji iz druge polovine?

– Značajna sredstva dobijemo od Sportskog društva Sarajevo, koji iz svojih prihoda finansira rad svih jedanaest klubova. Od SIŽ-a fizičke kulture grada, bez obzira što smo od GK SSRN proglašeni za nosioce razvoja smučanja u gradu, dobijemo neznatna sredstva u odnosu na potrebe. Problem je, naime, u tome što smučanje u kriterijima SDFK Sarajeva nije svrstano u kvalitetni sport. Uslov za to je dostizanje jugoslovenskog vrha, koji je teško dostupan zbog činjenice da je jugoslovenski vrh i vrh svjetskog smučanja. Tu se krug zatvara, a mislim da ne bi trebao, s obzirom na zaista specifičnu ulogu smučanja u razvoju sarajevskog sporta, pa ako hoćete i grada Sarajeva–kaže Nole Štitić.

Finansije se svake godine, ipak, nekako zaokruže?

– Da, ali na taj način što dio potreba jednostavno preskočimo. Recimo, Klubu ne-

dostaje najnužnija oprema (skija, cipele . . .), akutan je problem prevoza (kombija), nedostaje nam elektronska oprema za mjerenje . . . Uz postojeće finansijske probleme ne uspijevamo da pratimo novitete u smučanju, koji su uslov za dostizanje određenog kvalitetskog nivoa.

Posljednjih godina u Klubu po organizovanosti, rezultatima, u prvi plan izbija biatlon, a do sada je u prvom planu bilo alpsko smučanje?

— To je donekle i rezultat smjene generacija među alpicima. Generacija bratce Zoričić i Brudara još uvijek osvaja sva prva mjesta u seniorskoj konkurenciji, međutim, do smjene, i to vještačke, došlo je među mlađim kategorijama. Mlađi takmičari koji su dostigli određeni kvalitetni nivo, zajedno sa dugogodišnjim trenerom Pašovićem, prešli su u drugi klub, pa se kod nas pojavila određena praznina. Razlog ovog prelaska je upravo u finansijskim problemima o kojima smo govorili ranije. Klub nije mogao da obezbijedi ono što su drugi mogli i desilo se to što se desilo. A mi smo u samo dvojicu takmičara, Zorana Perušinu i Igora Latinovića, u dvije sezone prije nego će otići, uložili oko milijardu starih dinara . . .

Ambicije u alpskom smučanju?

— Izgubili smo kontinuitet i okrenuli se najmlađima. Već protekle sezone dala je značajne rezultate među cicibanima, što nam daje pravo na optimizam da se može povratiti kvalitet i sa dijelom takmičara koji su ostali vjerni Klubu. No, ipak, značajnije je da Klub obezbjeđuje većem broju perspektivnih takmičara i takmičarki uslove za dalji razvoj, to je mnogo korisnije nego da svu snagu usredređujemo na samo jednog ili dvojicu smučara.

Prvu malu tradiciju SSK čini spust, u kome je Klub imao dvojicu jugoslovenskih prvaka. Međutim, sad kad Sarajevo ima dvije spust staze, spustaši miruju?

— Ne odustajemo od ambicija da spust razvijamo do reprezentativnog nivoa. Naša je ideja da Jahorina postane jugoslovenski trenazni poligon za spust i superveleslalom, ali za to je neophodno stvoriti uslove, u čemu bi najviše mogle da pomogne ROZO.

Zašto za četiri zime poslije 14. ZOI ništa na tom planu nije učinjeno?

— Zbog neodgovornog odnosa institucija zaduženih za realizaciju programa u postolimpijskom periodu od strane OK ZOI, ROZO i SOFK Sarajeva, iako grad izdvaja značajna sredstva za rad sportskih objekata-kaže Štitić.

Jednu od tradicija svojevremeno su činili i smučarski skokovi?

— Družio sam se s onima koji su svojevremeno skakali na Jahorini, sa Džodžom, Zagorcem, Boškovićem, Novakom, Dabom, Hasečićem, Lučićem. Lijepa je to uspomena i već duže u Klubu razmišljamo i osjećamo potrebu da razvijamo i ovu disciplinu i opet nemamo razumijevanja od onih koji bi to trebali finansijski da pomognu. Između ostalog, i zbog toga što je u Gradu i Republici izvršeno opredjeljenje da se skokovi razvijaju u Hadžićima i na Vlačiću. Smučarski savez BiH sad pokušava da nešto promijeni na tom planu, što ćemo sa velikim zadovoljstvom podržati. Jer, mi sami smo nemoćni da obezbijedimo trenera, kola, skije . . .

Za kraj razgovora s predsjednikom Klubu namjerno smo ostavili biatlonce, i zbog činjenice da ćemo im u nastavku posvetiti posebno poglavlje.

— To s biatlonom za nas u Klubu je poseban događaj, jer smo vlastitim snagama, stručnim radom, velikim entuzijazmom, obezbijedili mjesto u jugoslovenskom vrhu, postigli sjajne rezultate. Danas imamo najperspektivniji mlađi sastav biatlonaca u Jugoslaviji i učinićemo sve da on svoju ulaznu putanju nastavi i u seniorskoj konkurenciji.

Biatlonci i trkači na čelu klupske kolone

RECEPT ZA USPJEH

Kad je na kraju sezone 1987/88. stručni štab jugoslavenske reprezentacije u biatlonu pravio širi spisak reprezentativaca za narednu zimu, na njemu se našlo čak pet imena iz Smučarskog kluba Sarajevo. Mladen Grujić i Mirko Topalović članovi su „A“ omladinske selekcije, Tihomir Milošević i Dragan Pandurević u seniorskoj „B“ i Miroslav Lučić u omladinskoj „B“ reprezentaciji.

— Ovo je praktično cijeli prvi tim SSK-kaže trener biatlonaca Marinko Samardžić. — Reprezentativci gro treninga treba da obave u Klubu, s tim što će imati više kontrolnih trka na reprezentativnom nivou. Na osnovu tih trka pred početak sezone biće poznat konačni spisak reprezentativaca za zimu 1988/89.

A priča o biatloncima i trkačima SSK nema baš sladak početak...

— U gradu je svojevremeno bila prisutna tendencija da batalimo smučarsko trčanje i sve prepustimo Paljanima, da Sarajli-

je ne treba da trče-priča Milošan Jeftović, čovjek koji je svojim stručnim kvalitetima i nepresušnim entuzijazmom najviše doprinio sadašnjem uspjehu. — Međutim, bili smo uporniji od gradskih struktura, koje su s podcjenjivanjem gledale na naše napore. Bili smo dalekovidiji od ljudi koji bi htjeli da oni propišu gdje mogu da rastu šampioni — i izvojevali smo pobjedu.

Biatlonci i trkači čine istu klupsku sekciju, s tim što prva ekipa nastupa u oba sporta. Sekcija okuplja oko 70 aktivnih takmičara, koji su selekcionirani iz mase od oko 1.000 trkača koji su u proteklih desetak godina prošli kroz SSK. Za to vrijeme obuku u Klubu prošlo je tri puta više klasičnih smučara.

A da bi se došlo do ovih impresivnih cifara, trebalo je svojevremeno savladati otpore ovom sportu i u samom SSK. Naime, prije dvije decenije, tačnije 1969. godine, smučarsko trčanje je brisano sa spiska klupskih aktivnosti!

– Ja sam još bio takmičar i to me strašno emotivno pogodilo. Morao sam da pređem u Romaniju, a ostali takmičari su se povukli-priča Jeftović. – Tada je alpsko smučanje bilo izrazito pomodna disciplina i to je presudilo trkačima.

Safet Jašić je dvije godine ranije bio završio takmičarsku karijeru, ali je ostao u Klubu, sve do „raskida“ sa trkačima . . .

– Nisam znao šta da radim. Toliko sam volio ovaj sport, da sam 1972. bio inicijator osnivanja novog kluba, SK Trebević, koji je okupljao samo trkače, pri Mjesnoj zajednici Bistrik. To je bio nadomjes-

tak za SSK. Kasnije, kada smo Jeftović, ja i još nekoliko ljudi uspjeli da nagovorimo klupsko rukovodstvo da se vrati smučarskom trčanju, vratio sam se u staro društvo.

Kad se krenulo iz početka, u želji da se nadoknadi propušteno i što prije popuni klupski sastav u svim kategorijama, startovalo se s uzrastom mlađih omladinaca. Međutim, u Klubu su ubrzo shvatili da treba početi s pionirima, s kojima je temeljitiji rad krenuo 1980. godine. Od tada praktično počinje otpori trkača i biatlonaca SSK ka jugoslovenskom vrhu.

Prvi put republički prvaci u trčanju ekipni Vlasić 1978.

Stoje: D. Jožić, N. Lale, O. Mahmutović, V. Todorović, M. Samardžić

Čuče: O. Čučar, D. Jeftović, N. Šehić, M. Jeftović (trener)

Ima li danas problema? – pitamo Jeftovića.

- *Zadnjih godinu-dvije stekli su se pravi uslovi za rad. Materijale smo ojačali, dobili kombi, dobru opremu, sredstva za pripreme, puške, istina prevaziđene u svijetu, ali za klupski rad još dobre, imamo profesionalnog trenera . . .*

A prije toga?

- *Radili smo u uslovima koji su se graničili sa nemogućim. Recimo, na treninge smo išli autobusima GRAS-a, a nekad je bilo dobro ako smo imali novca i za gradski saobraćaj. U tim okolnostima, nošeni ogromnim entuzijazmom, uspjeli smo da se upustimo u borbu sa Romanijom, koja je tada već imala profesionalnog trenera iz inostranstva. I uspjeli smo.*

Talenti SSK na međunarodnoj sceni? Ima li šansi za takav probaj?

- *Za izlazak na međunarodnu scenu ima šansi. Mladen Grujić je prvi bosansko-hercegovački takmičar koji je nastupio na Svjetskom prvenstvu za omladinu u Šamoniju (1988). Tamo je bio najbolje plasirani Jugosloven. Za značajnije rezultate bilo bi šansi kad bi se status biatlonu u zemlji riješio na drugi način. U drugim*

reprezentacijama biatlonci su profesionalno vezani za ovaj sport, iza reprezentacija stoje, uglavnom, armije ovih zemalja, koje takmičarima omogućavaju da se potpuno posvete sportu, da imaju najbolje puške, mnogo više metaka. I nama JNA pruža značajnu podršku, međutim, u drugim zemljama je to riješeno gotovo sto-postotnim pozivizanjem armije i reprezentacije.

Na kraju, i nekoliko riječi o rekreativnom smučarskom trčanju, koje polako ali sigurno osvaja Veliko polje na Igmanu.

- *Nas raduje što je Klub, kroz svoje takmičarsko bavljenje smučarskim trčanjem, postao i nosilac rekreativnog trčanja u gradu-kate Jeftović. – Doprinijeli smo tome što smo obučili toliki broj trkača, koji su danas rekreativci. Mi treniramo na istom lokalitetu gdje i rekreativci, tako da smo istovremeno i demonstratori ovog sporta, spremni smo bilo kome na licu mjesta da izađemo u susret, damo savjet, pomognemo. Nedavno osnovana Sekcija rekreativaca (osnovana u saradnji sa Redakcijom „Oslobođenja“) znak je volje SSK da da još veći doprinos omasovljenju ovog sporta među građanstvom. Porast je već sada impresivan, godišnje i po sto odsto, kao inflacija. A htjeli su da nas ugase!*

KOLEKCIONARI MEDALJA

(Smučari i smučarke SSK, nosioci medalje sa republičkih prvenstava)

1982/83.

ZLATO

MLADEN GRUJIĆ (trčanje, stariji pioniri), VINKO POKLJUKAR (biatlon, seniori), DRAGAN MILIĆ (biatlon, mladi omladinci), PREDRAG ZORIČIĆ (spust, seniori), SANJA ISAKOVIĆ (spust, starije omladinke), AIDA ŠKALJIĆ (spust, mlađe omladinke), SINIŠA PARADINA (spust, mladi omladinci), AMILA BUTUROVIĆ (veleslalom, seniorke), SNJEŽANA TRBONJA (veleslalom, starije omladinke), MIRELA PAŠOVIĆ (veleslalom, mlađe omladinke), ROBERT BRUDAR (veleslalom, seniori), SINIŠA PARADINA (veleslalom, mladi omladinci), SANJA ISAKOVIĆ (slalom, starije omladinke), AIDA ŠKALJIĆ (slalom, mlađe omladinke), PREDRAG ZORIČIĆ (slalom, seniori), EDIN HODŽIĆ (slalom, mladi omladinci)

SREBRO

OMER MAHMUTOVIĆ (trčanje, seniori), SIPIĆ, MILOSAVLJEVIĆ, GRUJIĆ (stafeta, stariji pioniri), KRUNIĆ, REZIBEGOVIĆ, ČEČAR (stafeta, mladi pioniri), ALEKSANDAR ČEČAR (trčanje, mladi pioniri), MIODRAG ZORIČIĆ (spust, seniori), SNJEŽANA TRBONJA (spust, starije omladinke), OZRENKA SELIMović (veleslalom, starije omladinke), PREDRAG ZORIČIĆ (veleslalom, seniori), SNJEŽANA TRBONJA (slalom, starije omladinke), MIODRAG ZORIČIĆ (slalom, seniori), GORAN RAPAJIĆ (slalom, stariji omladinci), BRANKO POPOVIĆ (slalom, mladi omladinci)

BRONZA

SLAVIŠA JOVIČIĆ (trčanje, mladi omladinci), SK Sarajevo (trčanje, starije kategorije, ekipno), ŽELJKO ŠLJIVIĆ (spust, seniori), BRANKO POPOVIĆ (spust, mladi omladinci), MIODRAG ZORIČIĆ (veleslalom, seniori), SLAVEN ISAKOVIĆ (slalom, seniori)

1983/84.

ZLATO

SLAVIŠA JOVIČIĆ (trčanje, stariji omladinci), DEJANA HANAK (slalom, mlade pionirke), SPOMENKA POPOVIĆ (veleslalom, mlade omladinke), SANJA ISAKOVIĆ (veleslalom, starije omladinke), BRANKO PAPOVIĆ (veleslalom, stariji omladinci), PREDRAG ZORIČIĆ (veleslalom, seniori), AIDA SELMANOVIĆ (slalom, mlade omladinke), DANIEL BABIĆ (slalom, mladi omladinci), BRANKO PAPOVIĆ (slalom, stariji omladinci), PREDRAG ZORIČIĆ (slalom, seniori)

SREBRO

ALEKSANDAR ČEČAR (trčanje, stariji pioniri), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, mladi omladinci), SSK (štafeta mladi omladinci), SSK (štafeta seniori), DEJANA HANAK (veleslalom, mlade pionirke), SILVIJA BRUDAR (veleslalom, seniorke), EDIN HODŽIĆ (veleslalom, mladi omladinci), IGOR VUKOVIĆ (veleslalom, stariji omladinci), ROBERT BRUDAR (veleslalom, seniori), VEADA PAŠIĆ (slalom, mlade omladinke), ROBERT BRUDAR (slalom, seniori), ALEKSANDAR ČEČAR (biatlon, stariji pioniri), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (biatlon, mladi omladinci), MIRELA PAŠOVIĆ (veleslalom, mlade omladinke)

BRONZA

MIROSLAV KOPRIVICA (trčanje, omladinci), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (trčanje, mladi omladinci), AIDA SELMANOVIĆ (veleslalom, mlade omladinke)

1984/85.

ZLATO

VLADIMIR PAPOVIĆ (slalom, mladi pioniri), DEJANA HANAK (veleslalom, mlade pionirke), ZORAN PERUŠINA (slalom,

stariji pioniri), PREDRAG ZORIČIĆ (slalom, seniori), EDIN HODŽIĆ (slalom, stariji omladinci), AIDA SELMANOVIĆ (slalom, mlade omladinke), ROBERT BRUDAR (veleslalom, seniori), EDIN HODŽIĆ (veleslalom, stariji omladinci), SPOMENKA POPOVIĆ (veleslalom, mlade omladinke), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (biatlon, omladinci 15 km), SLAVIŠA JOVIČIĆ (biatlon, omladinci 10 km), MLADEN GRUJIĆ (biatlon, omladinci 7,5 km), DRAGAN PANDUREVIĆ (trčanje, seniori), MIROSLAV KOPRIVICA (trčanje, juniori), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, mladi omladinci), SSK (trčanje, štafeta seniori), SSK (trčanje, štafeta juniori), SSK (trčanje, štafeta stariji omladinci), SSK (trčanje, ekipno)

SREBRO

DEJANA HANAK (slalom, mlade pionirke), DRAGAN PANDUREVIĆ (biatlon, seniori), DRAGAN MILIĆ (biatlon, omladinci, 10 km), MARINKO SAMARDŽIĆ (trčanje, seniori), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (trčanje, stariji omladinci), DRAGAN LUČIĆ (trčanje, mladi omladinci), ROBERT BRUDAR (slalom, seniori)

BRONZA

DRINA LOMIGORA (slalom, mlade pionirke), EDHEM FOČO (slalom, mladi pioniri), IGOR LATINOVIĆ (slalom, stariji pioniri), SLAVIŠA JOVIČIĆ (trčanje, juniori), MIRKO TOPALOVIĆ (trčanje, mladi omladinci), BOJAN VUKOJEVIĆ (slalom, mladi omladinci)

1985/86.

ZLATO

VLADIMIR PAPOVIĆ (veleslalom, mladi pioniri), VLADIMIR PAPOVIĆ (slalom, mladi pioniri), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (trčanje, stariji omladinci), MIRKO TOPALOVIĆ (trčanje, mladi omladinci)

SREBRO

SENAD LOMIGORA (veleslalom, mladi pioniri), IGOR LATINOVIĆ (veleslalom, stariji pioniri), DRINA LOMIGORA (slalom, mlade pionirke), SENAD LOMIGORA (slalom, mladi pioniri)

BRONZA

LELA TRBONJA (slalom, mlade pionirke), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, stariji omladinci), SSK (štafeta seniori, PANDUREVIĆ, GRUJIĆ, MILOSAVLJEVIĆ), SSK (štafeta omladinke, VIŠNJEVAC, ŽDRALE, ŽDRALE)

1986/87.

ZLATO

AIDA SELMANOVIĆ (veleslalom, starije omladinke), PREDRAG ZORIČIĆ (veleslalom, seniori), KOVAČ DARKO (veleslalom), LOMIGORA DRINA (slalom), SENAD LOMIGORA (slalom), MIRELA PAŠOVIĆ (slalom, seniorke), PREDRAG ZORIČIĆ (seniori, slalom), TIHOMIR MILOSAVLJEVIĆ (trčanje, juniori), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, apsolutna kategorija, 10 km), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, stariji omladinci), SSK (trčanje, štafeta starijih omladinaca, SLAVENKO, MIROSLAV I DRAGAN LUČIĆ)

SREBRO

EDIN HODŽIĆ (veleslalom, seniori), ZORAN PERUŠINA (veleslalom, mladi omladinci), SENAD LOMIGORA (veleslalom), ZORAN PERUŠINA (slalom, seniori), DRAGAN PANDUREVIĆ (trčanje, seniori), DRAGAN PANDUREVIĆ (apsolutna kategorija u trčanju, 15 km), DRAGAN LUČIĆ (trčanje apsolutna kategorija, 10 km), DRAGAN LUČIĆ (trčanje, stariji omladinci), SSK (trčanje, seniorska štafeta, T. MILOSAVLJEVIĆ, D. PANDUREVIĆ, M. GRUJIĆ)

BRONZA

ČEDOMIR TANACKOVIĆ (slalom, cicibani), DRINA LOMIGORA (veleslalom, mlade omladinke), MIRKO TOPALOVIĆ (trčanje, stariji omladinci), SSK (trčanje, štafeta seniora, M. SAMARDŽIĆ, S. JOVIČIĆ, NJ. KOPRIVICA), SSK (trčanje, štafeta juniori, MILJANA ŽDRALE, MLADENKA ŽDRALE, VENERA JEFTOVIĆ)

1987/88.

ZLATO

DRINA LOMIGORA (slalo, starije pionirke), SENAD LOMIGORA (slalom, stariji pioniri), VLADIMIR POPOVIĆ (veleslalom, stariji pioniri), MIRZA FOČO (slalom, mladi omladinci), PREDRAG ZORIČIĆ (slalom, seniori), ROBERT BRUDAR (superveleslalom, seniori), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, juniori, 30 km), MLADEN GRUJIĆ (trčanje, juniori, 15 km) MLADEN GRUJIĆ (biatlon, juniori, 15 km), MLADEN GRUJIĆ (biatlon, juniori, 10 km), MIRKO TOPALOVIĆ (trčanje, stariji omladinci, 20 km), MIRKO TOPALOVIĆ (biatlon, stariji omladinci), ALEKSANDRA MILIĆ (trčanje, starije pionirke, 5 km), MILIĆ ALEKSANDRA (trčanje, starije pionirke, 10 km), ALEKSANDRA MILIĆ (biatlon, spring), BEKIM BABIĆ (trčanje, stariji pioniri, 10 km), BEKIM BABIĆ (biatlon, sprint)

SREBRO

DRINA LOMIGORA (veleslalom, starije pionirke), SENAD LOMIGORA (veleslalom, stariji pioniri), DRINA LOMIGORA (slalom, mlade omladinke), VLADIMIR POPOVIĆ (slalom, mladi omladinci), ROBERT BRUDAR (slalom, seniori), PREDRAG ZORIČIĆ (superveleslalom, seniori), EMINA ČURIĆ (slalom, cicibanke), NEDIM LOMIGORA (slalom, cicibani), DRAGAN PANDUREVIĆ (trčanje, seniori, 30 km), DRAGAN PANDUREVIĆ (trčanje, seniori, 15 km), MIRKO TOPALOVIĆ (trčanje, stariji omladinci, 15 km), MIROSLAV LUČIĆ (trčanje, mladi omladinci, 10 km),

MIROSLAV LUČIĆ (trčanje, mladi omladinci, 20 km), **ALEKSANDRA MILIĆ** (biatlon, starije pionirke), **ANA MARILOVIĆ** (trčanje, starije pionirke), **ANA MARILOVIĆ** (biatlon, mlade pionirke), **NEDA KEŠELJ** (biatlon, sprint), **ALEKSANDAR MILIĆ** (biatlon, mladi pioniri), **DALIBOR KEŠELJ** (trčanje, mladi pioniri), **DALIBOR KEŠELJ** (biatlon, spring), **BEKIM BABIĆ** (biatlon, stariji pioniri), **LJUBIŠA SAMARDŽIJA** (trčanje, mladi pioniri)

BRONZA

SENAD LOMIGORA (slalom, mladi omladinci), **SINIŠA PARADŽINA** (slalom, seniori), **BOJAN ČELIKOVIĆ** (slalom, ciscibani), **DRAGAN PANDUREVIĆ** (biatlon, seniori), **ANA MARILOVIĆ** (biatlon, mlade pionirke, sprint), **NEDA KEŠELJ** (biatlon, mlade pionirke), **ALEKSANDAR MILIĆ** (trčanje, mladi pioniri), **ALEKSANDAR MILIĆ** (biatlon, spring), **LJUBIŠA SAMARDŽIJA** (biatlon, mladi pioniri)

GALERIJA ŠAMPIONA

Robert Brudar - da je bilo strpljenja

Jedna smučarska priča nije ispričana do kraja. Jugoslovenska reprezentacija u spustu, koja je bila formirana u vrijeme priprema za 14. zimsku olimpijske igre, razila se nakon pet godina postojanja, neobavljenog zadatka, ostavivši iza sebe i svoje pomalo razočarane junake. Jedan od njih je i član SSK Robert Brudar.

Prvak Bosne i Hercegovine u raznim kategorijama bio je, kako sam kaže, deset-petnaest puta, ne sjeća se tačno, a u jugoslovenskoj konkurenciji sakupio je ukupno šest medalja, od kojih su dvije zlatne. Najdraži rezultat?

- Pa onaj kad sam na Jahorini 1985. postao seniorski prvak Jugoslavije u spustu. Poslije ove medalje rekao sam da se nišam nadao zletu, da ne pomisle da sam prepotentan, a u stvari sam vjerovao da mogu

biti prvi. Znao sam to poslije zvaničnih treninga pred trku-velik Robert.

Neostvorena želja?

- Žao mi je što se priča o jugoslovenskim spustašima prekinula na pola puta.

Zašto je, u stvari, propao projekat YU spusta?

- Zato što nije bilo strpljenja. Ekipa je postojala pet godina, nakon kojih je bilo planirano da se nađemo među dvadeset najboljih spustaša svijeta, a to je, realno, bilo previše. Zatim, nije bilo para? Mislim da je mnogo ranije trebalo procijeniti ima li para ili ne i tek poslije te procjene donijeti odluku hoćemo li spustale ili ne. Da je svojevremeno bilo para i strpljenja, danas bi, možda, bilo i rezultata. Ovakvo, za pet godina nije se moglo učiniti više.

Spust u Sarajevu jednom mora krenuti s mrtve tačke. Možemo li očekivati Roberta Brudara jednog dana u ulazi trenera spusta?

— Na žalost, ne možete. Poslije svega, nemam više volje. Pri kraju sam studija mehanstva i za to su vezane sve moje ambicije — kaže Robert Brudar.

Tone Vogrinec čestita Brudaru Robertu 13. 02. 1986.
na prvom mjestu SFRJ u smuku 1986. godine

Mladen Grujić - nada jugoslovenskog biatlona

Biatlonac MLADEN GRUJIĆ

Kad je kao učenik šestog razreda osnovne škole zakoračio u SSK, već poslije nekoliko treninga pokazalo se da Mladen Grujić nije dječak iz serije. Poslije dvije godine bio je u vrhu među bosanskohercegovačkim smučarima trkačima svog uzrasta, da bi, nakon što je iskazao sklonost prema biatlonu, prije tri zime postao juniorski reprezentativac Jugoslavije, a od prošle sezone i standardni član reprezentativnog sastava. Danas, sa devetnaest godina, iza sebe ima tri zlatne medalje sa prvenstava Jugoslavije, a pred sobom - sjajnu perspektivu.

Grujić je predvodnik generacije mladih biatlonaca SSK koji su se probili u jugoslovenski vrh, ključ klupskog uspjeha vidi u sljedećoj činjenici:

- Tu nema velikih tajni, jer za sve su najvažniji normalni uslovi za rad, odnosno realizaciju programa stručnog tima. A u tome se, i pored materijalnih nevolja, u Klubu uglavnom uspijeva.

Perspektiva biatlona u Jugoslaviji?

- Kako je sada krenulo, biatlon ima šansi da dobije značajnije mjesto u jugosloven-

skoj smučarskoj porodici. Vraćeni smo u YU skipul, što znači više novca, stručniji rad, više sistematičnosti i više treninga, čime se stvaraju uslovi da se probije određeni plafon koji je svojevremeno dostignut-kaže Mladen.

Grujić je trostruki juniorski prvak Jugoslavije, tek na pragu seniorske konkurencije, pa je normalno i očekivati ambicije na međunarodnom planu?

— Teško je nešto više o tome govoriti. Sad sam na odsluženju vojnog roka, a kad se vratim među civile već ću biti senior. Od ambicija mogao bih govoriti o olimpijskoj normi za nastup na Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilu. To je želja koju bih, nadam se, mogao ostvariti.

Na kraju, evo šta o ovom nadarenom i vrijednom momku kaže njegov trener Marinko Samardžić:

— Kompletan sportista, kao rijetko ko. Ima dara i za košarku, plivanje, nogomet, gimnastiku. Posjeduje izvanredne ljudske kvalitete, ima osjećaj za srednju, fleksibilan je, smiren. Jednostavno, sa devetnaest godina već kompletna ličnost. Omiljen je u Klubu, reprezentaciji, među konkurentima. Mladen Grujić je, uz Janeza Ōžbolta, najperspektivniji jugoslovenski biatlonac.

Držimo mu palčeve.

SKICA ZA PORTRET SMUČARA DRAGUTINA KOSOVCA

I U RATOVANJE NA SKIJAMA

Zakasnio je minut-dva na zakazani razgovor u svom kabinetu u poslovnoj zgradi „Energoinvesta“, prevdajući se kašnjenjem tramvaja. I to jutro prvi čovjek najvećeg privrednog sistema u zemlji, manirno doživotnog sportiste, smučara, zakletog pješača, prevatio je svoju redovnu turu linijama gradskog saobraćaja do radnog mjesta, da bi se, između pet-šest važnih sastanaka, na tren vratio smučarskim uspomenama. Krenuli smo od početka...

– Prije rata u Sarajevu se, uglavnom, takmičilo u smučarskom trčanju i skokovima, dok će alpske discipline početi da se razvijaju kasnije – priča Dragutin Kosovac. – Što se mene lično tiče, prvo skijanje bilo je na „dugama“ od bureta u Kevrinom potoku. Kasnije, kad sam sebi, od para zarađenih davanjem instrukcija đacima iz nižih razreda, kupio prve skije, onda sam skijao na Betaniji svakodnevno, a kasnije na Crepoljskom i Jahorini. Bjelašnica je bila udaljena i pristupačna samo starijim planinarima.

– Inače, prije rata samo je SSK bio isključivo smučarski klub, a ostale smučarske aktivnosti odvijale su se u okviru planinarskih društava. Zbog naje s kojom sam bio, ja sam se učlanio u Hrvatsko planinarsko društvo Bjelašnica, koje je imalo kuću na Bukoviku. U okviru Društva smo stvorili i jednu omladinsku grupu, koja je prerasla u omladinsku sekciju pod snažnim uticajem nas komunisti. Pročelnik te grupe bio je Josip Sigmund, koji je bio član Partije, a ja sam bio tehnički vođa grupe.

– U zimu pred sam rat omladinska sekcija je dobila kolibu na Vukelinim vodama na Jahorini. Ja sam bio domar te kuće cijelu tu zimu. Tu su svake subote i nedjelje održavani sastanci i predavanja za mlade koji su izlazili na skijanje. Sličnog uticaja komunisti bilo je i u drugim organizacijama, naročito u Prijatelju prirode.

Je li, uz partijski rad, bilo vremena i za trofeje?

– *Moj jedini pravi sportski trofej je drugo mjesto na Prvenstvu Bjelašnice u trčanju na 16 kilometara. Bio sam još junior, ali sam u trci sa seniorima osvojio drugo mjesto. I danas čuvam tu diplomu. Inače, bilo je to vrijeme odličnih smučara. Sjećam se, recimo, Milana Poluge, koji je trčao u seljačkim pelengačama, a bio je najbolji na susretu sarajevskih i beogradskih smučara na Kopaoniku.*

I onda je rat sve prekinuo...

– *Da, i mogu reći da je to smučanje, kondicija, navika na hodaenje po planini, osjećaj za orijentaciju, da nam je sve to jako mnogo pomoglo u partizanima.*

Jeste li u ratu bar na tren dolazili u dodir sa skijama?

– *Krajem četrdeset prve, početkom četrdeset druge mi smo na Igmanu već imali malu jedinicu na skijama. Ja sam, mislim da je bio februar ili mart četrdeset druge, išao na skijama sa jednom grupom preko Igmana i Bjelašnice na Boračko jezero u Mostarski bataljon.*

Dragutin Kosovac u razgovoru sa Borom Radosavljevićem

Drugovanje na skijama nastavili ste cijelog života. Kao visoki funkcioner, istaknuti privrednik, razlikovali ste se od svojih kolega po tome što su oni otišli na tribine kao gledaoci, a Vi ste ostali sportista. Kako ste, uz toliko obaveza, uspjeli da cijeli život ostanete smučar?

– *Ja zbog toga nisam nikakva neobična osoba. Šteta je što se sportom ne bavi više njih, jer ipak, bavljenje sportskim aktivnostima omogućava čovjeku da održi fizičku kondiciju, a kad se ima kondicije, onda se lakše živi, i bolje se misli, i lakše se mogu izdržati napori dnevnog života i rada.*

Ni danas ne propuštate nijedan Kup veterana...

– *Nije tačno da ne propuštam nijedan. Zadnje dvije godine me nije bilo zbog problema s okom, pa dok nisam otišao na operaciju nisam mogao voziti alpske vožnje.*

Znači, na narednom Kupu veterana se vraćate?

– *Već sam se vratio krajem prošle sezone, ali nisam bio u treningu da bih mogao na Kup veterana.*

Koliko Vam znači to takmičenje?

– *Znači mi mnogo, i meni i ostalima. Dobro je što se to održava krajem sezone, bez obzira na slabije snježne prilike. Jer, ljudi se onda pripremaju cijelu zimu, treniraju. Onda, to su lijepi trenuci kada se vraćamo uspomenama, lijepim, ali, na Jalsot, sve čelče smo u prilici i da spominjemo ljude kojih više nema, počev od Čigija, pa Džodže, Dabe...*

Jeste li i dalje samo na Jahorini ili ste probali i Bjelašnicu?

– *Vozio sam i na Bjelašnici. Ja uvijek strancima pričam kako u Sarajevu imamo velike probleme sa smučanjem, zato što je do staza na Jahorini 28 kilometara od moje kuće, a do staza na Bjelašnici 29, pa ne znamo na koju bismo stranu. Onda se trudim da, ipak, negdje odem, da ne ostanem u Sarajevu kao Bogdanov magarac. A to je za svijet u inostranstvu frapantno, jer normalno je i u smučarskim centrima da se do staza ide dvadesetak kilometara, a ovdje si iz centra jednog velikog grada samo 28 kilometara daleko od staza.*

– *Moja praksa je sljedeća: pošto imam kuću na Jahorini, gore mi je alpska oprema, ali rezervnu imam u Sarajevu, kao i lauferice, a to je za Bjelašnicu i Igman. Mislim da je dobro što na Igmanu imamo tako dobre i tako uređene staze za trčanje. Šteta je što trkačkih staza nemamo i na Jahorini, a mislim da bi se mogle urediti bez velikog troška.*

Šta je ljepše, Jahorina ili Bjelašnica?

– *Lijepo je i jedno i drugo. Staze na Bjelašnici su teže i alpski bolje a Jahorina sa svojom širom, onim plećima na kojima se može praviti izbor, sigurno ima svoje prednosti.*

Najljepša uspomena sa smučarskih terena?

– *Sve je to lijepo. No, čovjek zapamti neki detalj. Recimo, jednom smo šli na Bjelašnicu, pedesetih godina, bio je mart. Prenočili smo u Opservatoriji, gdje je radio meteorolog Nepomucki.*

Ujutro smo skijajući krenuli nazad za Pazarić i ja sam u jednom smuku na Kravcu ostao bez kape, šarane, koja mi je spala u vožnji. Nisam se mogao vraćati, bilo je isuviše naporno. Otišli smo. Međutim, iduće jeseni, negdje na Treskavici, nađe me jedan planinar i pita „Jeste li Vi Kosovac?“. Velim da jesam, a on izvadi moju kapu i pita „Je li ovo Vaša kapa?“ Kad je išao na Bjelašnicu, našao ju je, donio Nepomuckom, ovaj mu rekao čija je i čovjek je čuvao do jeseni...

Kao aktivista SSK bili ste na čelu grupe ljudi koja je godinama radila posao koji je bio ključan za trasiranje puta Sarajeva prema 14. zimskim olimpijskim igrama. Dali ste nesebičan doprinos i u pripremama i organizaciji samih igara. Jesu li sve Vaša očekivanja kao smučara, smučarskog radnika, poslije ZOI ostvarena?

– Mislim da su SSK i njegovi aktivisti, svojim naporima i organizovanjem sporta u Sarajevu, na Jahorini, organizovanjem prvih takmičenja, kasnije omladinskih kriterija, pa evropskih kupova, ne samo dali inicijativu nego i stvorili uslove i doveli do Olimpijade u Sarajevu. Mislim, a sada se to pokazuje, da je bilo šteta što ti smučari nisu više bili uključeni u poslove oko organizacije Olimpijade. Zbog toga su se veze sa svjetskim federacijama dosta prekinule. I planine u profesionalnim organizacijama ne drže smučari. To ima uticaja na kvalitet smučanja, a i na to da imamo malo međunarodnih sportskih takmičenja. To je šteta i za sport i za turizam. Mislim da bi na tome trebalo raditi.

– Zatim, tradicija i masovnost, koja u Sarajevu postoji, nije dovela do kvaliteta, do novih rezultata na planu vrhunskog sporta. Tako se moja nadanja, na žalost, nisu ostvarila. Mi smo čak, što se tiče kvaliteta smučanja u jugoslovenskoj konkurenciji, negdje iza onog što smo bili prije ZOI, u vrijeme Boškovića, Gašića, Pašovića. A mislim da Sarajevo ima šansu, posebno u smuku, koji je, ipak, najatraktivnija alpska disciplina, jer imamo dvije staze, od kojih je Jahorinska idealna za trening. Isto tako nije mi jasno zašto smo zastali sa skakovima, pored onakvih skakavica, ljepotica, na Malom polju. Moglo bi se mnogo više učiniti.

U čemu vidite rješenje tih problema?

– U orgnaizovanijem radu. Međutim, moram reći da je ogroman doprinos Olimpijade gradu. Promijenila je Sarajevo, dala mu novo mjesto u svijetu. I mislim da je teško procijeniti sve što je ona dala...

Šta Vas najviše raduje u novom, olimpijskom Sarajevu?

– Najviše me raduje kada subotom i nedjeljom vidim djecu sa klizaljicama i smučkama preko ramena kako se motaju po Čarlji. Jedni idu na Bjelašnicu, drugi na Jahorinu, jedni na Zetru. Milo mi je kad vidim da se omladina bavi sportom i da ga voli.

SARAJEVO '84

Bila je to najveća sportska manifestacija na svijetu, manifestacija sa više od pola miliona učesnika i preko dvije milijarde gledalaca. Održavale se februara 1984. godine u Sarajevu koje je tih olimpijskih dana bilo ogrnuto velovima snijega. Snijeg i ljudi stvorili su ambijent koji je predsjednika MOK-a Huana Antonija Samarana naveo da ZOI Sarajevo '84 proglašni najboljim zimskim olimpijskim igrama u historiji.

Počelo je 8. februara 1984. veličanstvenom ceremonijom otvaranja Igara na olimpijskom stadionu Koševo. U olimpijskom elanoru našlo se 1.510 sportista iz rekordnog broja od 49 zemalja. Uz nezaboravan program, igre je otvoreniša proglasio predsjednik Predsjedništva SFRJ Mika Špiljak, olimpijski plamen na stadionu zapalila je jugoslovenska reprezentativka u umjetničkom klizanju Sanda Dubravčić, a čast da položi zakletvu u ime sportista i sudija pripala je smučarskom asu Bojani Križaju i dugogodišnjem članu SSK dr Miodragu Peroviću.

Istinska bajka nezamisliva je bez snijega, raskošne bjeline. A u Sarajevu je i snijega i

bjeline bilo u izobilju, toliko da su smučari alpinci u više navrata morali da pomjeraju termine svojih takmičenja, što je povećavalo nezujesnost, da bi na kraju i na Bjelašnici i na Jahorini bile ispisane najljepše olimpijske priče.

Jednu od najzbuđljivijih ispicao je američki spustaš Vilijam Bil Džonson. Momka iz Kalifornije, mnogi nisu znali, sve dok se preko noći nije isplnadao u ulozi senzacionalnog pobjednika jednog od najtežih spustova na svijetu – onog u Vergovu. Bilo je to dvadesetak dana prije početka 14. zimskih olimpijskih igara. Plavokosog Amerikanca su zapamtili, ali još uvijek niko nije uzimao za ozbiljno njegove razmetljive izjave o tome kako je u Sarajevo došao da bude olimpijski šampion.

A Bil je opet uspio i tako postao prva zvijezda Igara u Sarajevu (srebro i bronzu osvojili su Švajcarac Peter Miler i Austrijanac Anton Štajner). Svoju prvu izjavu „Obogetiću se koliko god budem mogao“, Džonson će godinu dana kasnije realizovati i kroz film o njegovom životu, ali na sportskom polju

XIV ZOI 1984 - SARAJEVO

Veteran JAZIĆ AHMED nosi olimpijsku baklju 1984. godine

uzalud će nastojati da očuva staru slavu. Što sportska nesreća (teža povreda), što nesređen život i na kraju sukob sa trenerima, dovešće ga u situaciju da za olimpijskog šampiona neće biti mjesta u američkoj ekipi za Kaliforni '88.

Spust je prva smučarska disciplina, ali za nas Jugoslovane još atraktivniji je bio veleslalom. Trideset hiljada ljudi došlo je na Bjelanicu da bodri Jureta Franka, Borisa Strela i Bojana Križajca. Došli su sa jednom željom – da proslave prvu jugoslovensku olimpijsku medalju u zimskim sportovima. A proslavljalo ju je na kraju veleslalomskog dana dvadeset miliona Jugoslovena. Novi junak igara postao je 22-godišnji student iz Nove Gorice Jure Franko, junak sa srebrnom medaljom oko vrata.

Naponovljivoj atmosferi slavlja domaćina podlegli su i inostrani izvještaji, pa je donekle u drugi plan potisnuto veleslalomsko olimpijsko zlato Švajcarca Maksa Arlena, i u svijet je emitovano bezmalo duplo više fotografija srebrnog Jureta, nego zlatnog Maksa. Razlog je jasan: kad su osam godina ranije u Innsbruku organizovana olimpijska takmičenja, Austrijanci su konstatovali kako su za njih igre uspješne od trenera Klammerovog trijumfa u spustu. Ovoga puta Jure Franko je učinio ključni korak da ZOI Sarajevo '84 budu uspješne do kraja, mada je veleslalom vođen negdje na polovini olimpijskog programa.

Mučki slalom donio je novo olimpijsko razočarenje Bojanu Križajcu i veliku radost braći

Prvi Jugosloven s olimpijskom medaljom u zimskim sportovima Jure Franko (ZOI Sarajevo '84)

Filu i Stivu Meru. Do tada se činilo da će Merovi jednom bljesnom sezonom okončati sjajne karijere.

U Svjetskom kupu ništa im nije polazilo za rukom, u Parpanu su čak uhvaćeni kako koriste svoju nevjerojatnu sličnost i mučkaju sa startnim brojevima. U Sarajevu bili su to opet stari momci iz Jakima – Filu je pripalo slalomsko zlato, Stivu srebro, a Francuzu Diđeu Buvieu bronza.

Život piše čarobne priče, a jednu od takvih, što opet na bajku liče, na dan kad se vozio olimpijski slalom, ispisao je na dvije strane okana, u Sarajevu i Jakimi u američkoj državi Valington. U Sarajevu je Fil Mer vozio svoju zlatnu olimpijsku trku, a u Jakimi taj isti Fil Mer postao je otac. Na konferenciji za štampu olimpijski šampion nije mogao da skrije suze.

Inače, vlasnici slalomskog zlata i srebra Fil i Stiv Mer, pošto su ostvarili sve planove,

nisu više imali stropljenja. Vozili su još dvije-tri trke u Americi i završili karijeru, ne dočavši u Evropu na zavjetak Svjetskog kupa.

Jahorinom, gdje su se takmičile alpske smučarke, carovala su iznenađenja. Nije to jedino bila pobjeda Švajcarkinje Mikelo Fidinij u spustu. Ali ko je računao na Amerikanku Debi Armstrong u veleslalomu, kad je Debi u Sarajevo stigla sa samo jednim trećim mjestom. Ali, sa Jahorine Armstrongova se vratila kao olimpijska šampionka, srebro je pripalo njenoj zemljakinji Kristin Kuper, a bronza Francuskinji Perin Pelen.

Debi je prije ZOI bar jednom bila treća, a Paoletti Magoni do tada nije uspjelo da se uopšte popne na pobjedničko postolje. No, to joj nije smetalo da na Jahorini ponese olimpijsko zlato u slalomu.

Debi i Paoleta, kao ustalom i toliko šampiona prije njih, nikada neće ponoviti sarajevsku formu, ali ostaju upisane u vječnoj listi olimpijskih šampiona.

Takmičenje smučara skakača na igmanjskom Malom polju pratilo je oko 110.000 gledalaca, 30.000 na 70-metarskoj i 80.000 na velikoj skakaonici. Dovele ih je želja i nada da bi se olimpijskih visina mogao domoći i Primož Ulaga. Želje im se nisu ispunile, jer Ulaga je na maloj skakaonici bio pretposljednji, a na većoj tek 13. No, prisustvovali su vrhunskom nadmetanju Finca Matija Nikenena i istočnog Nijemca Jens Vajfsfloga. Njih dvojica su olimpijsku slavu podijelili na dva jednaka dijela – Vajfsflog je ponio zlato sa manje i srebro sa veće skakaonice, a Nikenen srebro sa 70-metarske i zlato sa 90-metarske skakaonice.

Bil Džonson je bio prva medijska zvijezda igre u Sarajevu, a njihova istinska junakinja bila je 29-godišnja Finkinja Marja Lisa Hamalajnen, „Snježna kraljica sa Igmans“, kako su je prezivali novinari. Kraljica sa trorogom japanskom plavo-bijelom smučarskom kapom ponijela je u Finsku tri zlatne medalje, na 5, 10 i 20 kilometara, bronzu

u trci štafeta i raspalmsalu ljubav se kolegom iz finske reprezentacije Harijem Kirvesniemi- emijem, koja će ubrzo biti krunisana brakom. Marja Liza Kirvesniemi će, pošto je u međuvremenu postala i majka, pokušati i u Kalgariju četiri godine kasnije, ali ipostaviće se da je sve svoje glavne uloge odigrala na Igmanu.

Švedanin Tomas Lars Vasberg šampion je najatraktivnije trke na Igmanu, trkačkog maratona, ostavivši na putu dugom 50 kilometara svog zemljaka Andersa Svana sa zaostatkom od samo 4 stotinke.

Junak takmičenja u biatlonu je 25-godišnji zapadnonjemački vojnik Peter Angerer, kome je pripalo zlato na 20 i srebro na 10 kilometara, dok je olimpijski šampion u nordijskoj kombinaciji 29-godišnji učitelj iz Norveške Tom Sandberg.

U hokeju prema očekivanjima – zlato SSSR, srebro ČSSR, bronza Švedska. Najveće razočarenje – olimpijski šampion iz Lejk Plesida, ekipa SAD, koja je na kraju tek sedma.

Junak sanjkaških takmičenja na Trebeviću je Italijan Paul Hildgartner, u bobu zlatni dvojed čine Hope i Šauerhammer iz Njemačke DR, a u četvorosjedu najbolji su opet njih dvojica u društvu sa Vecigom i Kirchnerom, ispred druge posade Njemačke DR.

Na pisti za brzo klizanje nije bilo pravog nasljednika Erika Hajdena, koji je u Sarajevu prišutan u svojstvu komentatora ABC-a, ali ni bilans istočne Njemice Karin Enke nije za potcenjivanje – osvojila je po dvije zlatne (1.500 i 1.000 metara), i dvije srebrne medalje (3.000 i 500 metara).

Kruna svake zimske olimpijade je takmičenje u umjetničkom klizanju. Takmičenja u Zetri imala su posebnu draž, jer je praktično došlo do stopostotne smjene na svjetskom vrhu. Junaci takmičenja sportskih parova su Sovjeti Elena Valova i Oleg Vasilev, koji

uspješno nastavljaju tradiciju Rodnjine i Zajceva, a među plesnim parovima briljiraju Britanci Džejn Torvil i Kristofer Din.

Nastup klizača donio je uzbudljivi okršaj Amerikanca Skota Hamiltona i Kanadanine Brajana Orsera. Sudije će „sa dlakom“ bolje ocijeniti Hamiltona i proglasiti ga olimpijskim šampionom, što će mnogi prokomentarisati kao „nezaskušeno“. Skot će poslije Sarajeva otići u profesionalca, a Brajan Orser ponovo probati pred svojom publikom u Kalgariju. Ali, tamo će ga nadmažiti drugi Amerikanac, njegov imenjak Brajan Bojtano.

Među klizačicama s oreolom svjetske prvakinje u Zetri je stigla Amerikanke Rozalin Samners, ali kao prva zvijezda svjetskog klizanja kući će se vratiti sjajna buduća glumica Katarina Vit iz Njemačke DR, dvostruka evropska šampionka, dok se Samnersova morala zadovoljiti srebrom. Deseto mjesto pripala je Jugoslovenki Sandi Dubravčić. Time je počela klizačka era Katarine Vit, koje će kulminirati trijumfom u Kalgariju, nakon kojeg će se i ova briljantna klizačica povući sa sportske scene.

Bio bi to sije nezaboravne sportske priče koja se odvijala februarskih dana 1984. godine u Sarajevu, priče koja nije mogla proći bez kraljeva, prinčeva i princeza, kosmonauta, zvijezda svjetskog šou biznisa, jer Sarajevu je tih dana bilo istinska prijestonica ne samo sportskog svijeta. A u sjenci priča o olimpijskim šampionima ostale su hiljade i hiljade entuzijasta, koji su bdjeli i danju i noću, kako neko lijepo zapisa i po 25 sati dnevno, da bi ono o čemu su decencijama sanjali – uspjelo. A uspjeh jednostavno nije mogao biti veći od onoga što su svijetu pružile 14. zimske olimpijske igre.

Iza „najboljih zimskih olimpijskih igara u historiji“ i ovog puta je stajao i Sarajevski smučarski klub, baš kao što je stajao iza svih akcija iz kojih se svojevremeno rađala sarajevska olimpijska kandidatura. Članova SSK tih dana nije bilo među gledaocima, svi su bili s onu stranu olimpijske priče.

IN MEMORIAM oni su stvarali SSK

Vrijeme okrutno odnosi – ljude. Prije pet godina, kad smo proslavljali 55. godišnjicu formiranja Kluba, slušali smo uspomene Bobana Ilića, Vlade Hrišafovića, Aleksandra Trumića, a Josip Dabo i Radostav Džodžo učestvovali su u pripremama proslave, sređivanju građe za knjigu o SSK. Danas, umjesto živih ljudi, pet humki čuti o vremenima u kojima je život pisao sarajevske bijele priče.

Boban Ilić, smučar, trener, majstor za pravljenje skija, sekretar Saveza, autor je prvih cjelovitih zapisa o događajima na sarajevskim planinama prije i poslije drugog svjetskog rata. Nakon čika Bobana, i oslanjajući se na njegove listove godinama ippisivanih sjedanja, na posao slaganja događaja u jedinstven smučarski mozaik prionuli su drugi. Boban je dočekao izlaženje prve knjige, ali smrt je, na žalost, došla prije 14. zimskih olimpijskih igara. Da je zakasnila godinu-dvije, jedna smučarska priča bila bi zaokružena do kraja.

Kad su ga počele sustizati godine, Vlado Hrišafović je povjerio najbližima: „Kad

umrem, moj pepeo raspite po bjelačičkim prostranstvima“. Toliko je žudio za planinom svoje mladosti, svog života. Prvi spust u Bosni i Hercegovini bio je na Bjelašnici i zvao se „Vladičin spust“, po imenu čovjeka koji se nikada nije takmičio, čovjeka koji je bit sporta vidio u učenju, u vječitom stvaranju novih smučara, a užitak sportskih pobjeda ostavljao je drugima.

Tih čovjek iz svih organizacionih komiteta, Josip Dabo. Odradio je svoj častni dug i na 14. zimskim olimpijskim igrama i – otišao zauvijek. Dobar smučar i talentovan smučar-skakač u mladosti, postao je sjajan uređivač staza, smučarski sudija, odličan trener – organizator kome bi bilo mjesto u bilo kom olimpijskom komitetu. Ali, bolest najčešće „bira“ bal najbolje.

Džodžo! Ime nije trebalo ni govoriti, jer u smučanju u Sarajevu, BiH, dovoljno je bilo reći njegovo prezime. Dugogodišnji prvi čovjek SSK, kad su počele pripreme za 14. zimske olimpijske igre, stao je na čelo Odbora za sport OK ZOI i, zajedno sa svojim dugogodišnjim drugovima i saradnicima

Vlado Hrišalović

Božidar Ilić

Aleksandar Trumić

Radoslav Džodžbo

sa Jahorine i Igmana, stvar je doveo do kraja na briljantan način, kao što je to činio godinama na jahorinskim kupovima, igmanskim marševima, na desetinama prvenstava. Činilo se kao da je od brda odvaljen, iz njega je zračila neiscrpna energija, a izi svega se krio nježno srce, koje jednoga dana više nije izdržalo.

Akademik Aleksandar Trumić nije mogao da prisustvuje proslavi 55-godišnjice SSK, ali ju je doživljavao iz bolesničke postelje. Njegovi najbliži kažu da je na noćnom stočiću do posljednjeg časa čuvao knjigu o SSK, pokazujući tako do kraja života odanost Klubu u čije je stvaranje i rast ugradio pola života. SSK je bio jedno od njegovih najdražih djela, vjerovatno i najdraže, a toliko toga učinio je, stvorio je, sagradio je akademik Trumić.

Papir je tjesan, a štamparske boje tako nemoćna. Stoga ove retke o pet ljudi, pet stubova SSK u proteklih šest decenija, shvatite kao zaista skromni doprinos njegovanju uspomene na Bobana Lića, Vladu Hrištovića, Josipa Dabu, Radoslava Džodžu i Aleksandera Trumića. Klub koji su stvorili i uzdizali trebao bi učiniti i više.

Josip Dabo

Vijek na skijama

SLIČICE IZ SMUČARSKE ISTORIJE

Dokumenti su šturi da bi se moglo baratasti konkretnijim podacima, ali u ovom vremenu navršava se jedan vijek od kako su prve skije stigle u ove prostore. Nakon što je Austro-Ugarska 1878. godine okupirala Bosnu i Hercegovinu, „tek“ 21. septembra 1892. godine formiran je Bosanskohercegovački turistički klub, drugo planinarsko društvo uopšte u jugoslovenskim krajevima, koje će četiri godine kasnije napraviti i svoju planinarsku kuću pod vrhom Trebevića. Članovi Bosanskohercegovačkog turističkog kluba će krećući ka ovoj kući za zimskih mjeseci upoznati čari novog sporta – skijanja. Međutim, skije su okusile bosanski snijeg i prije ovog događaja . . .

Austrougarska vojska je u svom sastavu imala i jedinice koje su tokom zime vježbale takozvano patrolno trčanje, s ciljem da se brže kreću u zimskim uslovima. Konkretnih zapisa o tome nema, ali bi se sigurno uvidom u dokumentaciju iz toga doba, u nekom od bečkih arhiva moglo pronaći podataka o, recimo, trebovanim skijama u jedinicama u Bosni. U nekim kasnijim do-

kumentima, kad su sjećanja još sasvim svježa, govori se o „ski-patrolama austro-ugarskih vojnika u Kalinoviku, na Bjelašnici“ („Naše ljepote“ broj 8, Sarajevo 1929. godine, strana 14). II, sjećanje dugogodišnjeg člana Ski-kluba Svetislava Hrišćevića, o kome smo pisali u knjizi „Tragom smučarske staze“, govore sasvim dovoljno.

„Samo što je okupator 1918. godine otišao iz Sarajeva, jedan dječak iz Mahale protračao je Obalom noseći skije. Iznenadih se. Otkud dječaku skije? Brat Vlado pade za dječakom pitajući ga da li bi ih prodao. Momčić se nasmija. Veli: „Evo na Bistricu koliko hoćeš. Čigani otvorili baraku, čitava ih je kamara, a ja više nisam mogao da poneseš. Džabe“. Dječak ode dalje Obalom. Vlado i Jakov Trifković požurili do kasarne. Dječak ih nije prevario. Tamo su zaista bile skije. „Ponijeli smo desetak pari, tako da je brzo odivilo naše prvo skijašičte kod Pivara . . .“

Dakle, skijanja u Bosni i Hercegovini bilo je i u prošlom vijeku. No, do njegovog ma-

zovnijeg širenja među stanovništvom dolazi tek nakon prvog svjetskog rata. Listajući stare dokumente u Vijećnici, našli smo na nekoliko novih tekstova u raznim izdanjima koji govore o smučanju.

Recimo, „Jugoslavenski sport“, koji je dvadesetih godina izlazio u Sarajevu (vlasnik Radmila Grdić, odgovorni urednik Mustafa Mulić) u svom 20. broju od 13. septembra 1923. godine u tekstu pod naslovom „Zima se primiče“, između ostalog, piše:

„ . . . Potrebno je da se za vremena nabavi sav pribor za zimski sport. U ovom nam je primjer Sportski klub Slavija, pa se nadamo da će njezin poziv sportašima da se zajednički naruči pribor za zimski sport naći dobar odziv među prijateljima zimskog sporta i da će naša sportska družina pre nastupa jako zime biti spremna za lepo zimsko uživanje . . .“

„Jugoslavenski sport“ nešto kasnije svoje čitaoce izvještava da je Slavija počela sa gradnjom planinske kuće na Mrtvanjima, povjete Pazarika . . .

„Od kakve će koristi biti ova koliba za izletnike na Bjelašnicu preko Pazarika izlino je spominjati. Njene blagodeti osetiće naši skijaši već ove zime“ – piše „Jugoslavenski sport“ u broju 23 od 4. oktobra 1923. godine, da bi sedam dana kasnije u nadahnutom kazivanju nepotpisanog reportera zapisala „Zašto je podignuta kuća na Mrtvanju“:

„I zima ima na Bjelašnici svoje privlačive lepote, a osobito za skijaše je to pravi Eldorado. Ništa drugo okolo nego beli snežni pokrivač, a iznad tebe plavo nebo, a ti kao perce jurišal na tvojim brkljama od jedne vauine do druge. Lako ti je telo, a laka i vesela tvoja duša . . .“

U istom broju najavljuje se Međunarodna zimski nedjelja u Šamoniju 1924, odnosno 1. zimski olimpijske igre.

Slavija, kao planinarski klub, prva će poslije rata ponijeti smučarsku baklju bosanskim planinama, ali ključni korak na utemeljenju smučanja u našim krajevima učiniće Ski-klub, koji je u Sarajevu formiran krajem 1928. godine. Ako je do sada i bilo nekih dilema oko godine osnivanja prvog smučarskog kluba u Bosni i Hercegovini, razbija ih tekst u „Našim ljepotama“ broj 8, iz 1929. godine u kome piše na 17. strani:

„ . . . a prije par mjeseci, koncem prošle godine, osnovan je u Sarajevu Ski-klub, koji je svojim dosadašnjim radom već umnog doprinio da se već sada može konstatovati vidan uspjeh u širenju ovog plemenitog sporta među mladeži i ostalim ljubiteljima sporta . . .“

Krajem te godine u „Jugoslavenskom listu“, koji takođe izlazi u Sarajevu (broj 2 od 10. decembra 1929.) nalazimo izvještaj sa skupštine Ski-kluba, u kome se, između ostalog, kaže . . .

„Pristupilo se izboru nove uprave, u koju su ušli kao predsjednik sarajevski advokat dr Branko Kaluderčić, potpredsjednik g. Vladimír Grahovac, tajnik g. dr Miroslav Debeljak, sekretar Upravnog suda, blagajnik g. Leon M. Pinto, tehnički vođa g. Otto Zimmermann, odbornici gg. Stanko Perišić, Vlado Hrišćević, Lav Joki, Jerko Novak“.

Čini se da je razriješena i dilema ko je prva žena šampionka u smučanju u BiH. U razrješavanju ove dileme pomaže „Jugoslavenska polta“ od 23. februara 1933. u kojoj s fotografije pobjedničke trojke možemo vidjeti da je pobjednica Desa Hrišćević, druga Abida Karahasanović, a treća Čita Pečič. Uostalom, tako su tvrdile i učesnice ovog događaja, a nedoumicu je izazvao novinar, koji je za naslov teksta stavio „Prva Muslimanka smučarska šampionka“, mada u tekstu nigdje ne kaže da je pobjednica Abida Karahasanović. Izvještaj je ovim naslovom vjerovatno htio da potencira da je Abida prva Muslimanka u šampionskoj trojci, odnosno prva Muslimanka smučarka u BiH uopšte. A kako je

izgledala „prva damska utakmica“ može se vidjeti iz sljedećih redova zabilježenih u „Jugoslavenskoj pošti“:

„Za učestvovanje na utakmici odbor Ski-kluba bio je primio 12 prijavnica. Dužina takmičarske staze bila je 2,5–3 kilometra. Na sam start nastupilo je sedam takmičarki, koje su bile od mnogobrojne publike srdačno pozdravljene, a vojna muzika je cijelo vrijeme takmičenja mnogo doprinijela da ova prva damska utakmica izgleda što svečanije...“

U „Jugoslavenskoj pošti“ od 18. januara 1934. čitamo još jedan zanimljiv tekst o aktivnosti Ski-kluba:

„Jugoslavenski zimski sportski savez u Ljubljani angažovao je poznatog smučara Bavarca g. Erich Marx, koji je specijalista za vožnju smuka i slaloma. Zauzimanjem Sarajevskog zimskog podsaveza, Savez će ovog učitelja poslati u Sarajevo da na teritoriji ovog podsaveza održi jedan kurs za smuk i slalom.

Ovaj kurs održade se po svojoj prilici u vremenu od 21. do 28. ovog mjeseca na Bjelašnici, pa se ovim pozivaju članovi Smučarskog kluba Sarajevo koji žele učestvovati u ovom kursu. Kurs je potpuno besplatan...“

Sličice iz smučarskog života

VRUĆ HLJEB SA POLJICA

Život čine male stvari, koje vrlo često u sjećanjima zauzmu značajnije mjesto od velikih događaja. Tako su generaciji prvih poslijeratnih smučara u sjećanjim uspomename ostali dani druženja na Jahorini krajem četrdesetih. U totalnoj oskudici, njima kao da nije nedostajalo ništa, jer sve su nadoknađivali – drugovanjem.

U uspomename nisu izbrisani rani jutarnji treninzi, čije trase je vodila tik pored vojne

inače, mjesec dana ranije novine su zabilježile da je Klub promijenio ime. „Jugoslavenska pošta“ od 18. decembra 1933. piše da je na godišnjoj skupštini izabran novi Upravni odbor, koji čine...“ predsjednik g. Svetozar Kaluđerčić, sudija Sreskog suda, potpredsjednik g. Slavko Draganić, pjevački kapetan 2. klase, sekretar gđica Dasa Kalamber, činovnica Poštanske štedionice, blagajnik g. Isidor Sumbulović, privatni činovnik. Tehnički odbor: g. Vladošev Hrisafović, Dragoljub Cvijetić i Krsto Kovačević, art. poručnik. Odbornici: gđica Abida Karahasanović, učiteljica, Janko Šalamun, vazduhoplovni kapetan 2. klase, i g. Ljudevit Kos, vazduhoplovni kapetan 2. klase. Računopisac g. Dušan Vujičić, činovnik Državne hipotekarne banke... .

... Na prijedlog g. Vlade Hrisafovića izvršena je promjena naziva Kluba, te je „Ski-klub“ prekršten u „Smučarski klub Sarajevo“. Ova izmjena primljena je od strane Skupštine sa zadovoljstvom, jer je time Klub dobio ime koje potpuno odgovara nacionalnoj terminologiji ovog sporta“.

Na kraju, iz jednog od izvještaja sa godišnjih skupština Smučarskog kluba Sarajevo prije rata saznajemo da je počasni predsjednik Kluba jedno vrijeme bio general Svetomir Dukić, prvi čovjek iz naših krajeva član Međunarodnog olimpijskog komiteta.

pekare, u kojoj je tih dana slušao neki vojnič iz Račke, sjajan pekar. Prolazeći pored pekare, smučarska ekipa bila bi „dekorisana“ okruglim i vrućim „kornisima“. I dok bi kolona na lutingu restajala za obližnjim uglom, iza nje bi ostajao trag u vazduhu od hljeba pod mlčkom koji se puši u ledenom jahorinskom jutru.

„BREZA“ DO PONOĆI

Bilo je to vrijeme u kome se nije ni znalo za TA peći i ostale savremene naprave za

grijaње, a centralnim mjestom tih pedesetih godina na Jahorini, klupskom kućom „Koluta“, carovale su „kraljice“ i peći sklepene od buradi. Danas kao da više nema takve topline, niti slatkog sna uz brektanje peći koje nadjačava huku vjetra pod prozorom, što raznosi smetove po Jahorini.

Da bi se zimi uživalo u društvu buradi i „kraljice“, u ranu jesen valjalo je na akciju. Vagon uglja stizao je iz Breze na stanicu na Palama. Vojaka bi Klubu ustupila kamion, a radnu snagu činili bi smučari. Akcija na transportu „breze“ do „Kolute“ nerijetko bi završila iza ponoći, a onda bi se začula pjesma, uz tek zapaljenu peć u svjeđoj jahorinskoj noći.

ŠAMPION ZBOG HALVE

Kažu da su najboljeg bosanskohercegovačkog smučara-trkača pedesetih godina, Travničanina Sirađa Pinjo, trkačem načinili smučari SSK. Bilo je to negdje 1949. godine, na Jahorini se pripremala republička reprezentacija, u kojoj je bio i Pinjo, ali kao alpinac!

Smučare trkače nekako je zapao jedan manji paket tanan-halve, koji je stigao u okviru političke UNRE. I dok su momci gustirali američku pošasticu, naiđe Sirađ i zatraži halve. Neko mu u šalji reče da će dobiti samo ako će preći u trkače. Pinjo tada da obećanje i ispuni ga, doguravši kasnije do dresa jugoslovenske reprezentacije u smučarskom trčanju.

KLUPSKA FARMA

Na stotine načina u proteklih šest decenija dolazilo se do novca, a najneobičniji je onaj iz pedesetih godina kada je tokom ljetnjih mjeseci SSK imao farmu svinja u za to napravljenj baraci uz „Kolutu“.

Kad je prvi put s Pala prema Jahorini gonjeno krdo od pedesetak svinja, 4–5 je poljiglo u šumu i nikad nisu uhvaćene. Kasnije su se pored Obučine Itale vidjale neke čudne „divlje svinje“, ali već su se toliko izveštile u šumi da nije bilo šansi da ih neko natjera u klupsku bareku.

Irače, svinje su s krajem jeseni klane i prođavane, pa je bilo dovoljno sušenog mesa u „Kolutu“ tokom zime, a i prilično novca u klupskoj kasi od novog biznisa.

JEDVA ŽIV

Najtežu trku u životu Safet Jažić, jedan od klupskih veterana, vozio je na 2. „Igmanskom maršu“ 1959. godine.

– Trčalo se na 30 kilometara, a favorit je bio prvak Slovenije Emil Verk. Vodio sam 25 kilometara, ali su tri kilometra prije kraja morali da me zaviju u daku i nose. Garijajući se s Verkom, izgubio sam osjećaj za snagu i kad je počela kriza pred očima mi je počela da igra šnita hljeba. Pao sam i dizao se par puta, a onda sam počeo da jedem snijeg, nakon čega sam se probudio u bolnici. Kažu da sam počeo da se hladim-priča danas Safet.

svi predsjednici Kluba

Dr BRANKO KALUĐERČIĆ	
SVETOZAR KALUĐERČIĆ	
DUŠAN KRSMANOVIĆ	
Dr ALEKSANDER TRUMIĆ	(prije rata)
Dr JOČO MARJANOVIĆ	(1947–51)
RADE BARBARIĆ	(1951–53)
SAVO GOLUBOVIĆ	(1954–63)
RADOSLAV DŽODŽO	(1963–76)
OSMAN HADŽIĆ	(1978–81)
MITAR ALEKSIĆ	(1981–84)
ANTON ŠTITIĆ	(1984–)

ANTON ŠTITIĆ

IZDAVAČ: SMUČARSKI KLUB SARAJEVO
71000 Sarajevo, Ul. Maršala Tita 110

ZA IZDAVAČA: Borislav Komljenović

AUTOR: Boro Radosević

RECENZENTI: Anton Štitić i Aleksander Novak

ZA ŠTAMPARIJU: Prozorac Neđib

NASLOVNA STRANA: Aleksander Hanak

LEKTOR: Ivana Kovalenko

ŠTAMPA: Energoinvest – OOUR Biotehnika
71000 Sarajevo, Ul. Salome Albaharija 6

ZA ŠTAMPARIJU:

TIRAŽ: 300 primjerka